

Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Mücadelede

KURTULUŞ CEPHESİ

Zafer Bizim Olacaktır !

<http://www.kurtuluscephesi.com>

YIL: 14 SAYI: 73 Mayıs-Haziran 2003

*Irak Savaşının
Askeri Olguları*

*Devrimci Savaşta
“Ölme Biçimi”
Yoktur!*

*Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi Savaşçıları
Hüseyin Cevahir, Leyla Doğan, Ağadede Sarıkaya*

*Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu Savaşçıları
Sinan Cemgil, Kadir Manga, Alpaslan Özdoğan
Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan*

*TKP/ML Kurucusu ve Önderi
İbrahim Kaypakkaya*

*Amerikan
Emperyalizminin
Sopaları ve Sopacıları*

Mandacılar ve Mandalar

*Bir Amerikan Mandacısı:
Halide Edip Adıvar*

IRAK SAVAŞININ ASKERİ OLGULARI	3	Askeri strateji açısından Amerikan emperyalizminin Irak saldırısının bir değerlendirmesi.
DEVİRİMCİ SAVAŞTA "ÖLME BİÇİMİ" YOKTUR!	17	İntihar eylemlerinin yüceltilmesi ve devrimci mücadeleye monte edilmeye çalışılması üzerine bir yazı.
THKP-C SAVAŞÇILARI: HÜSEYİN CEVAHİR LEYLA DOĞAN AĞADEDE SARIKAYA	19	Onlar, mücadelelerinin ve sonuçlarının bilincinde olarak savaştılar.
THKO SAVAŞÇILARI: SİNAN CEMGİL KADİR MANGA ALPASLAN ÖZDOĞAN DENİZ GEZMİŞ YUSUF ASLAN HÜSEYİN İNAN	21	Devrim yolunda halkın kurtuluşu için savaşıarak öldüler...
TKP/ML KURUCU VE ÖNDERİ İBRAHİM KAYPAKKAYA	22	
AMERİKAN EMPERYALİZMİNİN SOPALARI VE SOPACILARI	23	ABD Savunma Bakan yardımcısı Wolfowitz'in CNN-Türk'te yayınlanan açıklamalarıyla başlayan Türkiye ve "Kuzey Cephesi" konusunda meydana gelen politik gelişmeler üzerine.
MANDACILAR VE MANDALAR	28	Ulusal bağımsızlığın, ulusal hakların Amerikan emperyalizmi tarafından askeri güç ve tehditle ayaklar altına alındığı bir dönemde, ulusal bağımsızlığa, ulusal haklara karşı gösterilen kayıtsızlık ve düşmanlıklar üzerine.
BİR AMERİKAN MANDACISI: HALİDE EDİP ADIVAR	35	Kurtuluş Savaşı'nda Türkiye için tek çıkış yolunun, Amerikan emperyalizminin doğrudan yönetimi altına girmesi olduğunu savunan Halide Edip Adıvar'ın mektubu.

KURTULUŞ CEPHESİ

SORUMLU (V.i.S.d.P) : **Sezai Görür**

Yazışma Adresi:

Postfach 1414

55504 Bad Kreuznach / Deutschland

İnternet Adresi:

<http://www.kurtuluscephesi.com>

<http://www.kurtuluscephesi.org>

E-Mail Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.com

Bu sayı İLKER Matbaası'nda basılmıştır.

Baskı Tarihi: 6 Haziran 2003

Ederi: 1.000.000 TL.

3 €

Abone Ederi:

10 Sayı 40 €

15 Sayı 55 €

Irak Savaşının Askeri Olguları

Amerikan emperyalizminin (“koalisyon ortakları”yla birlikte) 20 Mart saat: 04.32’de başlattığı Irak saldırısı, 10 Nisan günü fiilen sona erdi.

Amerikan emperyalizmi tarafından 21 günlük savaşla başlayan Irak işgali, yıkılan Saddam heykellerinin “medyatik” görüntülerinin eşliğinde süren yağmalamalarla son buldu.

21 gün süren Irak savaşı üzerine çok şeyler yazıldı, söylendi. Özellikle savaş süresince, tüm “medya” araçlarında yapılan “savaş değerlendirmeleri”, neredeyse olayın ayrılmaz bir parçası haline geldi. Ülkemizde ve dünyada birçok **emekli general**, ellerine aldıkları birer çubukla önlerindeki haritalarda savaşın gelişimini ve neler olduğunu “engin bilgi ve görgüleriyle” izleyicilere anlattılar.

CNN ve BBC, verdikleri dezinformasyon haberlerle “savaşanlar”ın uluslararası yayın organları olarak üstlerine düşen görevi yerine getirdiler. Yerli “medya” ise, finansman kaynaklarına bağlı olarak değişik tutumlar sergilerken, CNN Türk ve HaberTürk, Amerikan emperyalizmi ve “koalisyon” a olan sarsılmaz sadakatlarıyla, ülkenin bugünkü siyasal yöneticileriyle hesaplaşmanın odak noktası oldu. Özellikle **M. Ali Birand**, dokunulmazlık zırhıyla, tek başına tüm yöneticilerin korkulu rüyası haline geldi. E. Özkök’ün savaş sonrasındaki ilk görevi ise, emekli generallerin savaş değerlendirmelerinden yola çıkarak **genelkurmayı** Amerikan emperyalizminin isteklerini **kayıtsız şartsız** yerine getirmeye çağırarak oldu.

21 günlük savaşın spekülatif değerlendirmeleri ve yorumları bir yana bırakıldığında, savaşın bütünsel bir değerlendirilmesi ise, sadece “ilgili” yerlerin “ilgi” alanı olarak kolayca bir yana bırakıldı. Yasalcılığın egemen bir anlayış ve çizgi haline geldiği ülkemiz solunda silahlı mücadeleye karşı oluş, Irak savaşının askeri yanının değerlendirilmemesiyle bir kez daha kendisini gösterirken, silahlı mücadeleyi temel aldığı söyleyen örgütler ise, ajitatif söylemin ötesinde tam bir suskunluk içine girmişlerdir.

Oysa milyonlarca insan, başlangıcında Amerikan emperyalizminin kısa sürede savaşı kazanacağını düşünürken, Um Kasr direnişiyle birlikte, “işin o kadar kolay olmayacağını” düşünmeye başladıkları bir anda, savaş sona ermiştir. Ve herkes birbirine bunun nasıl olduğunu sormaya başlamıştır. Sorulan soruların başında ise, Irak’ın Cumhuriyet Muhafızları’nın, hava kuvvetlerinin, zırhlı araçlarının ne olduğu, nasıl birden “buharlaştığı” soruları gelmiştir.

Bir diğer ifadeyle, insanlar, Um Kasr direnişini gördükten sonra, Amerikan emperyalizminin böylesine kolayca iki Abrams tankı ile Bağdat’ı nasıl “fethettiğine” şaşırılmışlardır.

“Medya”ya yansıyan ciddiye alınabilecek tek değerlendirme ise, E. Özkök’ün emekli generallerin savaş değerlendirmelerine karşı yazdıklarına yanıt veren emekli **Tuğgeneral Nejat Eslen**’den gelmiştir.

“Ben bir insan olarak Irak Savaşı’nın meşru, etik ve adil olmadığını ve bu yüzden de Irak halkına -Saddam’a değil- sempati duyduğumu söylüyö-

rum. Aynı zamanda bir ülkenin petrol için işgal edilmesini de içime sindiremediğimi ifade ediyorum.

Savaş ile ilgili yorumlarının ise bu duygularla ilgisi yoktur. Ben ABD'de War College'de okuduğum için onların savaş doktrinlerinden biraz olsun anlanm. Bu savaşta ABD'nin stratejisinde hatalar vardı.

Ben bu hataları savaşın ikinci gününü söyledim. Aynı hatalar ABD'ce savaşın altıncı gününden sonra tartışılmaya başlandı. Savaşta uygulanan doktrin ise -strateji değil- teknolojiye, bilgiye dayalı savaşa, hava gücüne, isabet ihtimali yüksek mühimmata ve zırhlı birliklerin derin harekâtına dayanıyordu.

Bu savaş, bilgiye dayalı savaşın ve hava gücünün önemini bir daha ortaya koydu ve hava gücünün savaş alanının asli unsurunu oluşturduğuna dair ipuçları verdi. ABD doktrininden öğreneceğimiz çok şey var ama ABD stratejisi bize bir şey öğretemeyecek. Öyleyse bu strateji neden başarılı oldu diyeceksiniz. Bunun birinci nedeni ABD'nin doktrin, eğitim ve teknoloji üstünlüğüdür. İkinci ve asıl neden ise ABD'nin etik olmayan bir eylemle Irak ordusunun komutanlarını satın almasıdır.”*

Görüldüğü gibi, emekli general Nejat Eslen, Amerikan emperyalizminin Irak saldırısındaki “savaş doktrini” ile “savaş stratejisini” birbirinden ayırarak, birincisinin “öğretici” olduğunu söylerken, ikincisinin “öğretici” olmadığını söylemektedir.

21 günlük savaşa bakıldığında, Amerikan emperyalizminin varolduğu söylenen askeri stratejisinin niteliği ve bunun “işe yaramaz” özelliği ilk haftadaki çarpışmalarda açıkça görülmüştür. Çarpışmaların gerçek savaş niteliklerine yakın özelliklerde sürdüğü savaşın ilk haftası, **Amerikan emperyalizminin askeri stratejisinin, gerçek bir savaşta, gerçekten savaşan bir ordu karşısında kesin olarak yenilgiye uğratılabileceğini** açığa çıkarmıştır.

Amerikan emperyalizminin varsayılan savaş stratejisini ortaya koymadan önce, bilinmesi gereken, bunun tümüyle **düzenli ordu savaşına** ilişkin olduğudur. Yani Ame-

rikan emperyalizminin savaş stratejisi, mevzi ve hareketli savaş biçimlerine göre düzenlenmiş olan düzenli ordu savaş stratejisidir. Bu niteliğiyle, kısmi ve parçasal olarak şehir savaşlarını içerir, ancak ağırlıklı olarak düzenli bir orduya karşı **saldırı** savaşının stratejisidir.

Amerikan emperyalizminin bu **saldırı stratejisi** ise, yeni geliştirilmiş ve yeni bulunmuş bir strateji olmayıp, tümüyle **savaş tarihinden** alınmış ve uygulamaya sokulmuş bir stratejidir. Dolayısıyla, yeniliğinden söz edilemeyeceği gibi, geliştirilmişliğinden de söz edilemeyecek bir askeri savaş stratejisi sözkonusudur.

Tarihsel olarak, Amerikan emperyalizminin “kısa sürede zafer” kazanmayı hedefleyen saldırı stratejisinin kökleri Napolyon savaşlarında bulunmakla birlikte, asıl olarak Hitler'in *Blitzkrieg* adı verilen “Yıldırım Savaşı”nda kullanılan doktrin ve stratejiye dayanır. Burada kullanılan savaş doktrini “topyekün savaş”tır ve askeri strateji ise, **hava kuvvetleri ile zırhlı birliklerin zamandaş** kullanımına dayanır.

İkinci yeniden paylaşım savaşının başlangıcında Nazi ordularının hızlı ilerleyişini sağlayan bu askeri stratejinin ilk ve tek büyük başarısı 1940 yılında Fransa'nın işgaliyle gerçekleşmiştir.

Tüm Almanya sınır bölgesini kapsayan ünlü Maginot savunma mevzilerine sahip olan Fransa'ya karşı Nazi Almanyası'nın saldırısı **10 Mayıs 1940**'da Belçika üzerinden başlamıştır. **27 Mayıs 1940**'da Belçika teslim olmuş ve **14 Haziran 1940**'da Nazi orduları Paris'e girmişlerdir. **17 Haziran 1940**'da **Fransa teslim olmuştur**.

Görüldüğü gibi, Nazi ordusunun *Blitzkrieg*'inin “zaferi” 37 günde gerçekleşmiştir ve fiili savaş süresi **17 gündür**. Irak savaşının fiilen 21 gün sürdüğü gözönüne alındığında, Nazilerin Fransa'yı (ki Fransa'da İngiliz askeri güçleri de mevcuttur) çok daha kısa sürede ele geçirdikleri açıktır.

Bu 17 günlük savaşta askeri güçler şöyledir:

	Almanya	Fransa	İngiltere
Piyade tümeni	135	94	10
Motorize tümen	7	3	-
Süvari tümeni	1	5	1
Zırhlı tümen	10	3	1
Tank	2.600	2.400	600
Top	7.700	11.000	1.500
Uçak	4.500	2.176	550

* *Hürriyet*, 25 Nisan 2003.

Bu askeri güçlere Fransızların Maginot mevzilerinde bulunan 300.000 kişilik askeri gücü ile ülkenin diğer yerlerindeki güçler dahil değildir.

17 günlük savaş sonunda 338.000 İngiliz ve Fransız askeri Dankörk limanından İngiltere'ye kaçarken, 1.900.000 Fransız askeri teslim olmuştur. Savaş süresince 27.000 Alman askeri ölürken, Fransız, İngiliz, Belçika güçlerinin kayıpları 150.000 olmuştur.

Nazi Almanyası'nın *Blitzkrieg*'inin ikinci büyük uygulaması 1941 yılında Sovyetler Birliği'ne yapılan saldırdır. Ancak 1940 Fransa'sının tersine, bu saldırı, ilk günlerde büyük bir ilerleme sağlamış olmasına karşın, Moskova, Leningrad ve Stalingrad önlerinde durdurulmuştur.

Blitzkrieg'in Sovyetler Birliği'nde başarıya ulaşmaması, aynı zamanda bu savaş doktrininin ve buna bağlı geliştirilen askeri stratejinin sanıldığı kadar etkili olmadığı düşüncesinin yaygınlaşmasına neden olmuştur. Bu tarihten sonra, bu strateji ve doktrin, daha çok küçük çaplı çatışmalarda kullanılan bir çeşit **askeri taktiğe** indirgenmiştir. Bu bağlamda ilk uygulama 1967 yılında İsrail'in Mısır, Suriye ve Ürdün'e yönelik başlattığı "altı gün savaşı"nda ortaya çıkmıştır.

Özellikle Mısır'a yönelik başlatılan İsrail saldırısının altı gün içinde Mısır ordusunun dağılmasıyla sonuçlanması, yeniden Nazi ordularının askeri doktrinini ve stratejisini güncelleştirmişse de, sınırlı ve sınırlandırılmış bir alanda kullanılmış olmasından dolayı, düzenli ordu planlamalarında belirgin bir değişime neden olmamıştır. Bunun tersine, düzenli orduların savunma stratejileri, tümüyle *Blitzkrieg*'e **karşı** geliştirilmiştir. Neredeyse tüm savunma konseptlerinin çıkış noktası, düşmanın yıldırım saldırısına karşı etkin bir savunma stratejisi geliştirmeye dayanmıştır. Böylece yıldırım savaşı ya da saldırısının zayıf noktaları ayrıntılı olarak ele alınmış ve savunma stratejileri bunlara göre yeniden düzenlenmeye çalışılmıştır.

Gerçekte ise, *Blitzkrieg*, tümüyle beklenmedik bir anda ve beklenmeyen yerlerden yapılan **sürpriz** saldırıdan başka bir şey değildir. Bu nedenle, *Blitzkrieg*'in tüm başarısı, karşı tarafın savunma doktrininin statik ve dogmatik niteliğe sahip olmasına ve siyasal-diplomatik yolların son noktasına kadar kullanılması gerektiği anlayışına dayanır. Burada "gerekli" askeri savunma tedbirlerinin alındığı koşullarda, tüm gelişmelerin siyasal

yönetime bağlı olarak belirleneceği düşüncesi bulunmaktadır. Günümüzün kavramlarıyla ifade edersek, askeri **savunma** bakışı ve stratejisi, uluslararası politik ilişkilere dayandırılmıştır. Ancak Hitler'in uluslararası "hukuk" vb. kuralları tanımayan ve hiçe sayan politikası, uluslararası ilişkileri ya da diplomasiyi, sadece karşı tarafı hareketsizleştirmek, dolayısıyla sürpriz saldırı için koşulları oluşturmak amacıyla kullanılmasından ibarettir. Bunun karşısında, geleneksel diplomasi ve diplomatik kurallara gösterilen bağlılık, savaşın politikanın şiddet araçlarıyla devamı olması şeklindeki belirlemeyi dogmatikleştirmiş ve askeri stratejinin belirleyicisi haline getirmiştir. Böylece siyasal bürokrasinin "hantal yapısı", yıldırım savaşının askeri stratejisi karşısında çaresiz kalmıştır. Doğal olarak, Nazi Almanyası'nın pragmatik savaş ve politik kavrayışı karşısında bu geleneksel politikalar yenilginin temelini oluşturmuştur.

Blitzkrieg'in ikinci özelliği ise, diplomatik kanallardan elde edilemeyen gelişmelerin, **dezinformasyon** yollarıyla sağlanmasıdır. Bir başka deyişle, *Blitzkrieg*'de **istihbarat** ve **karşı-istihbarat** belirleyici bir yere sahiptir. **Radar** teknolojisinin bulunması ve geliştirilmesiyle birlikte hava kuvvetlerinin ani saldırısına karşı savunma koşullarının ortaya çıkması, giderek dezinformasyonun öne geçmesini ve bu amaçla savaş hilelerinin kullanılmasını getirmiştir.

Böylece *Blitzkrieg*, klasik savaşların hile, baskın, sürpriz saldırı gibi unsurlarının kullanılmasının modasal adı haline gelmiştir. 6 Haziran 1944 yılında gerçekleştirilen Normandiya çıkartması bu durumun tipik uygulaması olmuştur.* Bu tarihten itibaren, *Blitzkrieg*'in yerine ani/sürpriz saldırı kavramı ye-

* Normandiya çıkartması öncesinde yüzbinlerce Amerikan askeri ve askeri malzemeler aylarca İngiltere'ye taşınmıştır. Fransa kesiminden bir çıkartma yapılacağı aylar öncesinden herkesçe bilinmekte ve günlük gazetelerde sürekli propagandası yapılmaktaydı. Bu açıdan Normandiya çıkartması Alman genelkurmayı açısından bir sürpriz niteliğinde değildi. Ancak çıkartmanın nereye yapılacağı bilinmediğinden ve özellikle de Alman ordusunun büyük ölçüde Sovyet cephesinde mevzilenmiş olmasından dolayı, çıkartma yeri "sürpriz" olmuştur. Bu "sürpriz" çıkartma öncesinde yapılan karşı-istihbaratlar, dezinformasyonlar ve yanlışta saldırılarına ilişkin sayısız belge mevcuttur. Neredeyse bunlar, çıkartmanın askeri hazırlık ve stratejisinden çok daha fazla önemli olmuştur.

niden kullanılmaya başlanmıştır.

Askeri açıdan *Blitzkrieg*'in çıkış noktası hava ve kara birliklerinin, özellikle de zırhlı birliklerin hava kuvvetleriyle **yakın savaşma konumunda** saldırıya geçirilmesidir. Klasik genelkurmay kavramlarıyla ifade edersek, *Blitzkrieg*, yoğun hava saldırısı eşliğinde zırhlı birliklerin savunma mevzilerinin içlerine doğru ("derin harekât") saldırıya geçmeleridir. Bu nedenle, *Blitzkrieg*'in temel askeri unsurları **uçaklar** ve **zırhlı araçlardır**. Günümüzde bunlar, stratejik ve taktik bombardıman uçakları, saldırı helikopterleri, zırhlı personel taşıyıcılar ve tanklardan oluşmaktadır.

Zırhlı birliklerin "derin harekât"ı, düşmanın savunma mevzilerinin hızla geçilerek, "komuta-kontrol mekanizmalarının" etkisiz hale getirilmesi ve buna bağlı olarak savunma güçlerinin çembere alınmasından ibaret bir **askeri taktiktir**. Burada hava kuvvetlerinin zırhlı birliklerin harekâtına bağlı olarak kullanılması, başlangıçta saldırı hedeflerinin "yumuşatılması" amacı güderken (ki bu, toprakla yapılan yoğun bombardımanın bir parçası durumundadır), saldırı süresinde savunma güçlerinin direniş gösterdiği her alanda "nokta hedefler" in imha edilmesi için kullanılır. Böylece klasik kuvvetler ayrımı ve bu ayrım dayalı komuta-kontrol sisteminin yerine, savaş alanında bulunan tüm kara ve hava unsurlarının bağlı olduğu **cephe komutanlığı sistemi** gündeme gelmektedir. Giderek bu cephe komutanlığı sistemi, tüm tümenlerin iç örgütlenmesine yansıtılmıştır. Böylece zırhlı tümenler kendilerine bağlı hava unsurlarına* sahip kılınmıştır. Özellikle Vietnam savaşında cephe komutanlığının yetersizliği görüldükçe, askeri birimlerin (tümenler ve giderek tugaylar) iç örgütlenmesi bu yönde değiştirilmiştir.

Örneğin, Amerikan emperyalizminin Irak saldırısı sırasında İskenderun limanı açıklarında bekletilen 4. Zırhlı Tümen ve Kuzey Irak'a bir tugayı indirilen 101. Hava İndirme ve Saldırı Tümeni (101st Airborne Division) böyle bir örgütlenmeye sahiptir.

ABD'nin 101. Hava İndirme ve Saldırı Tümeni, ABD genelkurmay literatürünün sözcükleriyle, düşman hatlarının 150 kilometre

gerisine kadar olan bölgelerde faaliyet yürütmeye göre eğitilmiş, gece görüş dürbünleriyle donatılmış 4.000 asker ve 281 helikopterden (24 Apache saldırı helikopteri dahil) oluşmaktadır.

4. Zırhlı Tümen ise, 37.000 askerden oluşmaktadır. Tümen M1A2 Abrams tankları, Bradley zırhlı araçları yanında 155 mm'lik toplar ve AH-64 Apache saldırı helikopteri ile UH-60 Black Hawk helikopterlerine sahiptir.

Bu yolla, neredeyse her tümen ve tugayın, kendi başına belirli harekâtları yerine getirebilecek araçlarla donatılmış olduğu düşünülmektedir. Böylesine iç örgütlenmeye sahip olan birliklerin savaş alanında yönetilmesinin (askeri taktik) görece kolay olduğu varsayılmaktadır.

Bu durumda, belirli birliklerin, özellikle zırhlı birliklerin "derin harekât"yla savunma mevzileri hızla geçilirken, cephe gerisine indirilmiş olan "uçar birlikler"le düşman güçlerinin çembere alınmasının olanaklı olduğu hesaplanmaktadır.

Ancak burada en önemli nokta, "derin harekâta" girişen zırhlı birlikler ile cephe gerisine indirilmiş birliklerin **lojistik** hatlarının güçlü olması gerekliliğidir. Aksi halde, ileri giden birliklerin tükettiği malzemelerin (cep hane ve özellikle zırhlı araçlar için yakıt) yerine konulması olanaksız olacağından, bu birliklerin imha edilmesi ya da tümüyle savaş dışı kalması büyük bir olasılık haline gelmektedir.

Bu durumdan kurtulabilmenin tek yolu ise, savaşın olabildiğince **kısa sürede** sona erdirilmesi ya da taktik plandaki hedeflere **en kısa sürede** ulaşılmışından geçmektedir. Bu süreleri ise, her savaşta olduğu gibi, "derin harekât"a girişen birliklerin kullandığı malzemenin **miktarı** ile savunma güçlerinin **direnci** belirlemektedir. Bu nedenle ABD askerleri, normal askerlerden çok daha fazla malzemeyle donatılmıştır. Örneğin normal savaş koşullarında 30 mermilik sekiz şarjör bulunduran ABD askerleri, bu düzenlemeyle iki katı mermi taşımak durumundadırlar. Bu da çatışma koşullarında "ağırlığın" geride bırakılmasını zorunlu kılmaktadır.

Yine de her durumda böylesi bir askeri sistem, büyük bir **lojistik sorunu** ortaya çıkarmaktadır. Özellikle "derin harekât"a girişen zırhlı araçların mühimmat ve akaryakıt ihtiyaçlarının düzenli ve sürekli sağlanması, harekâtın başansı için olmaz-sa-olmaz ko-

* Hava unsurları terimi, uçan her türlü savaş aracını (uçaklar, helikopterler, füzeler vb.) ifade etmek için ABD genelkurmayı tarafından türetilmiş bir terimdir.

şuldur. Bu durum, özellikle farklı kalibrede silah ve mühimmata sahip askeri birliklerle savaş koşullarında çok daha büyük bir öneme sahiptir.

Bu durumda, görece uzayan bir savaş harekâtının ağırlık noktası lojistiğin sürekliliğinin sağlanmasına kaymak zorundadır. Bunun sonucu ise, artan oranda askeri gücün lojistik hatları korumak amacıyla görevlendirilmesi gerektiğidir. Lojistik hatlara yönelik beklenmedik karşı-saldınlar, bir yandan bu hatların korunması için gerekli askeri gücün hızla artırılmasını zorunlu kılarken, diğer yandan “derin harekât”ta bulunan birliklerin durmasını zorunlu kılar. Bu da, savunma güçlerinin esnek ve hareketli bir savunma konseptine sahip oldukları koşullarda, *Blitzkrieg*'in bitişi demektir.

İster stratejik, isterse taktik düzeyde olsun *Blitzkrieg* anlayışının bu zaafı, **sabit** savunma mevzilerinin varlığını esas almasından kaynaklanır. Bu nedenle, esnek bir savunma sistemi karşısında başarı şansı neredeyse yok gibidir. Hitler ordularının Sovyetler Birliği'ne saldırısında görüldüğü gibi, savunma mevzilerini hava desteğinde hızla geçen zırhlı birlikler, parçalanmış savunma güçlerinin bir başka yerde yeniden bir araya getirilmesi karşısında çaresiz kalmaktadır. 1940 yılındaki Fransa saldırısında, Nazi ordularının karşısında savaşa giren Fransız ve İngiliz birliklerinin dışında kalan bir milyona yakın Fransız askerinin mevzilerinde kalışları (sabit mevzilerde) yenilgiye neden olurken, Sovyetler Birliği'nde zırhlıların parçaladığı savunma güçlerinin yeniden toparlanması Nazilerin yenilgisine neden olmuştur.

İşte bu gerçeklik dışında Amerikan emperyalizminin Irak saldırısı, Rumsfeld'in sözleriyle “birkaç günlük savaş” olarak planlanmıştır. Bu planlamada, Irak güçlerinin askeri donanımının yetersiz ve eski olması, arazinin büyük bir bölümünün sabit ya da esnek savunmaya elverişli olmayan çöllerden oluşması ve tartışmasız bir hava üstünlüğüne sahip olunduğunun kabul edilmesi önemli bir yere sahiptir. Ve Amerikan emperyalizminin Sovyetler Birliği'nin dağıtılmışlığı koşullarında dünyanın “tek süper gücü” olduğuna ilişkin kendi yaptığı propaganda ya inanması da bu planlamada özel bir yere sahiptir.

Amerikan kaynaklarına göre Irak'ın askeri güçleri şu şekilde hesaplanmıştır:

Özel birlikler: 15.000

Cumhuriyet Muhafızları: 80.000 (Üçü zırhlı, biri mekanize olmak üzere altı tümen)

Düzenli ordu: 300.000 (Üç zırhlı, üç mekanize olmak üzere 18 tümen)

Tank: 2.200 (700'ü T-72 tankı)

Zırhlı araç: 3.500

Top: 2.000

Uçak: 350 (Bunların 90 tanesi aktif olarak savaş yapabilir durumda kabul edilmektedir) Bunların yanında Sovyetler Birliği'nin geliştirmiş olduğu hava savunma sistemlerine (SAM füze sistemi) sahiptir.

Amerikan askeri gücü:

Asker: 424.000

Uçak: 1.800

Tank: 1.300 (850 Abrams ve 406 Bradley)

Apache helikopteri: 144 (savaş alanındaki sayı)

Sayısal olarak askeri güçler birbirine yakın görünmekle birlikte Irak'ın sahip olduğu varsayılan askeri güçleri asıl olarak erlerden oluşmaktadır. Söz konusu edilen tanklar ve uçaklar, doğrudan Amerikan tank ve uçaklarıyla savaşa girebilecek kapasitede ve yetenekte değildir. Dolayısıyla tank ve uçak açısından Amerikan emperyalizminin açık üstünlüğü bulunmaktadır.

Bu açık askeri üstünlüğüne dayanan Amerikan emperyalizminin askeri saldırısı doğrudan Bağdat'ı hedef almıştır. Burada yapılan hesap, Bağdat'ın kuşatılmasıyla birlikte Irak ordusunun tüm komuta-kontrol mekanizmasının çökeceği ve buna bağlı olarak birliklerin birleşik hareketinin ortadan kalkacağı, dolayısıyla teslim olacaklardır. Ve sonuç olarak, yapılan hesap, gecikmeli de olsa gerçekleşmiştir.

Ancak Amerikan emperyalizminin gerek askeri güçleri, gerekse uyguladığı kabul edilen askeri strateji, tümüyle savaş dışı unsurlara dayanmaktadır. Bu nedenle, sonuçta başarıyı getiren, **Amerikanın askeri güçlerinin savaştanlığı ve askeri stratejisi değil, Irak ordusunun kendi içinde parçalanmasıdır.**

Savaşın ilk haftasında görüldüğü gibi, Pentagon'un tüm askeri stratejisini Irak ordusunun kısa sürede ve savaşmaksızın teslim olacağı varsayımına dayandırdığıdır. Dolayısıyla çarpışmaların gerçekleştiği yerlerde askeri olarak strateji ve taktikler etkisiz kalmıştır. Um Kasr olayında görüldüğü gibi, esnek bir savunma/direnış karşısında Amerikan askeri güçleri çaresiz kalmış ve aynı sı-

rada gerçekleştirilen **lojistik** hatlara yönelik birkaç küçük çaplı saldırı, tüm harekâtın durmasına neden olmuştur.

Savaşın ilk haftası sonunda ABD'de başlayan askeri strateji tartışmaları, aynı zamanda *Blitzkrieg*'in 1942 yılından itibaren işe yaramazlığının yeni bir ifadesi olmuştur. "Medyatik" sözcüklerle söylersek, Irak savaşının ilk haftasında meydana gelen çarpışmalar ve gelişmeler *Blitzkrieg*'in "çağdışı" olduğunu bir kez daha kanıtlamıştır.

Oysa ki, savaş öncesinde yapılan yorumlarda Bağdat'taki savaşın belirleyici olacağı vurgulanırken, aynı zamanda Bağdat'ın yeni bir **Stalingrad** olabileceğinden söz edilmesi, *Blitzkrieg*'in tarihini bilen herkesin kolayca görebileceği gerçeklerdi. Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi, *Blitzkrieg*'in ilk ve tek zaferi 1940 yılında Fransa'nın işgalinde gerçekleşmiştir (Maginot hattı gibi sabit savunma mevzilerine dayanan savunma stratejisi ve diplomasiye verilen önem).

Askeri açıdan, Amerikan emperyalizminin Irak'ta uyguladığı kabul edilen strateji, sözcüğün tam anlamıyla propagandif ve spekülatifdir. Ortada adına strateji denilebilecek bir planlama mevcut değildir. 70 tonluk Abrams tankları ve bunlara yolu temizleyen hava gücüyle yapılmış **basit bir saldırı** sözkonusudur. *Blitzkrieg* olarak adlandırılması da bu basit saldırıdan kaynaklanmaktadır. Doğal olarak, gerek stratejisiz saldırı olmasının, gerekse mantığını Hitler'in *Blitzkrieg*'inden almasının getirdiği tüm zaafı içinde taşımıştır.

"Meslekten askerlerin" çok iyi bildikleri gibi, *Blitzkrieg* de, Amerikan emperyalizminin Irak saldırısı da, hava gücüne ve zırhlı birliklerin birleşik ve cephe derinliğine yönelik harekâtından başka birşey değildir. Savaş alanının fazla geniş ve derin olmadığı bir ülkenin işgalinde etkili bir yol olmakla birlikte, toprakları geniş ve derinliğe sahip olan ülkeler ile esnek savunma sistemine sahip ülkelerde hiçbir değere ve etkiye sahip değildir. Üstelik kullanılan ağır zırhlı araçların (Abrams tankları) savunma cephesinin derinliğine yönelik harekâtının getirmiş olduğu lojistik sorunu, beklenen çabuk sonuç almayı ortadan kaldırdığı gibi, ilerleyen birliklerin imhasını da gündeme getirmektedir.

Üç Abrams tankının imha edildiği 23-24 Mart'ta meydana gelen çatışmalar Pentagon'un, adına askeri strateji denilebilecek bir stratejiye sahip olmadığını göstermiştir.

Amerikalıların kendi ifadeleriyle, **tarihle-rinde ilk kez** Abrams tankları "düşman ateşi" ile imha edilmiştir. Anlayamadıkları ise, kendi inançlarına göre, Irak'ın elinde Abrams tanklarını imha edebilecek özelliğe sahip bir anti-tank silahının olmamasıdır. (İmha edilen Abrams tanklarından birisinin sü-rücüsünün söylediğine göre, tank dakikalarca 50 kalibrelik makinalı tüfikle taranmış ve bunun sonucunda yanmıştır.)

Yine aynı gün, Bradley tankları ile çok sayıda yakıt tankeri imha edilmiş, iki Apache helikopteri düşürülmüştür.

Bu gelişmeler karşısında Amerikan basınında başlatılan "strateji" tartışmaları ise, yapılan saldırının "yeterli güvenlik önlemlerine sahip olmadığı" noktasında toplanmıştır. Bunun anlamı ise lojistik hatlarının yeterli güvenliğe sahip olmadığıdır.

Ve Amerikan saldırısı, "kum fırtınası" gerekçe gösterilerek 25 Mart günü "bir süre için" durdurulmuştur. Böylece Amerikan *Blitzkrieg*'i sona ermiştir.

Olay çok basittir: M1A1 Abrams tankları 63 ton, M1A2 Abrams tankları 70 ton ağırlığındadır. Saatte 45 mil hız yapabilen Abrams tanklarının yakıt kapasitesi 498 galon (1.885 litre) olup, saatte yaklaşık 60 galon mazot tüketmektedir. Bir depoya 275 mil yapabilmektedir. Bu nedenle Kuveyt sınırından Bağdat'a doğru hareket eden tankların, hiç durmaksızın hareket etmeleri durumunda iki depo mazota gereksinmesi bulunmaktadır. Bu ise 1.000 galonluk (4 ton) tankerlerle birlikte hareket etmesini zorunlu kılmaktadır. Bu nedenle tankların "derin harekâtı" savunma güçlerinin direnişine bağlı olarak artan oranda tankere gereksinme göstermektedir. Böylece lojistik hatların güvenliği sorunu, cephedeki saldırının geliştirilmesi için yaşamsal öneme sahip olmaktadır.

Necef, Nasiriye ve Kerbela'daki Irak savunma mevzilerini "pas" geçen Amerikan tanklarının lojistiği, tümüyle Irak ordusunun insafına terk edilmiştir. Herkesin kolayca görebileceği gibi, bu savunma mevzilerindeki Irak birliklerinin **Amerikan lojistik hatlarına yönelik saldırıları**, tüm zırhlı araçların belli bir süre sonra hareketsiz kalmasına neden olabilecektir.

Hitler ordularının Sovyetler Birliği'nde ve Kuzey Afrika'da içine düştükleri lojistik sorunu petrol kaynaklarına sahip olunmamasından kaynaklanırken, Amerikan güçlerinin karşı karşıya kaldıkları sorun, tanklar için ge-

rekli yakıtların ulaştırılmasının güvenliğinin sağlanamaması olmuştur. Bu durumda, **savaşan** bir güç karşısında Amerikan birliklerinin imhası kaçınılmaz hale gelmektedir. Irak'ta gerçekleşen ise (savaşın ilk haftası hariç), Irak ordusunun savaştan tümüyle çekilmesi olmuştur. Bir başka deyişle, Amerikan ordusu Irak'ta ağır bir taktik ve stratejik darbe almaktan sadece bu sayede kurtulabilmiştir. Bu nedenle, Amerikan emperyalizminin Irak saldırısında başarıya ulaşmış bir askeri stratejiden değil, **yenilmiş** bir askeri stratejiden söz etmek olanaklıdır.

Sadece savunma güçlerinin direnmeyeceği, kısa sürede teslim olacağı varsayımına dayandırılmış bir savaşta askeri strateji aramak da boş bir çabadan öteye gitmemektedir.

Bugün tüm düzenli ordu kurmaylarının çok iyi bildiği gibi, savunma önlemlerinin ağırlık noktasını oluşturan “yıldırım savaşı” hiçbir yeni “askeri doktrin” oluşturmamaktadır. Yazımızın başında değerlendirmesini verdiğimiz emekli tuğgeneral Nejat Eslen'in sözünü ettiği “teknolojiye, bilgiye dayalı savaşa, hava gücüne, isabet ihtimali yüksek mühimmeta ve zırlı birliklerin derin harekâtına dayandırılmış” askeri doktrin ise yeni bir şey değildir. Burada yeni olan tek şey “**isabet ihtimali yüksek mühimmat**”tır. Askeri teknolojisi geri ve dışa bağımlı bir ülke genelkurmayı için “değerli” görünen bu olgu ise, **sabit** savunma mevzilerinin olduğu ve açık arazide bulunduğu koşullarda “iş görebilecek” niteliktedir. Nitekim Irak ordusu 1991 savaşında bu nedenden dolayı ağır kayıplara uğramıştır.*

Burada bir başka olgu ön plana geçmektedir: elektronik istihbarat. “Isabet ihtimali yüksek mühimmat”ın kullanılabilmesinin önkoşulu, savunma mevzilerinin sürekli izlenmesi ve meydana gelen hareketlerin komuta-kontrol merkezine anında iletilmesidir. Amerikan ordusunun bu amaçla kullandığı bilgi kaynakları ise uydu görüntüleri ve sürekli hava uçuşları olmuştur. Karadan keşif harekâtları ve keşif birliklerinin kullanımı ise,

tümüyle çarpışma alanındaki birliklerin verdiği bilgilerle sınırlandırılmıştır. Gerek uydu görüntüleri, gerekse sürekli hava kontrolü askeri birimlerin hareketini ancak açık alanlarda ve hava koşullarının elverişli olduğu durumlarda saptayabildiğinden, savaş harekâtının gelişimi büyük ölçüde **iklim koşullarına** bağımlı hale gelmiştir.

Öte yandan her işgal hareketinde kaçınılmaz olan kent savaşlarında bu sistemin kullanılması ise neredeyse olanaksızdır.

Pentagon'un bu zaaf karşısında geliştirdiği yöntem ise, çatışma (operasyon) alanında komuta-kontrol merkezinin **havaya** kaydırılması olmuştur.

Çatışma alanı bölgesinde **kesin hava üstünlüğünün sağlandığı koşullarda** ya da savunma güçlerinin hiçbir hava gücüne ve hava savunma sistemine sahip olmadığı koşullarda kullanılabilir olan bu yöntem, çatışma alanında saldırı helikopterlerinin koruması altında helikopterler (özellikle Black Hawk helikopteri) aracılığıyla sürekli bir hava kontrolü sağlamaktan ibarettir. Kara birliklerinde tek tek askerlere kadar yaygınlaştırılmış haberleşme sistemiyle bağlantılı olan bu havadan yönetim (komuta-kontrol merkezi), savaşın merkezi komutanlığının bir çeşit gözü ve kulağı durumuna getirilmiştir. Bunlar olmaksızın merkez komutanlığın birliklere savaş içinde manevra yaptırabilmesi, yedekleri cepheye sürmesi, birliklerin kaydırılması konularında hiçbir etkiye sahip değildir. Bunun sonucu ise, merkez komutanlığın ekranlardan savaşı izleyen basit bir televizyon izleyicisi haline dönüşmesidir.

“Helikopter komutanlığı” adını verebileceğimiz bu taktik savaş komuta sistemi, savaş alanında yoğun bir hava trafiğine neden olduğundan “dost ateşi” ile verilen kayıp sayısını artırdığı gibi, daha etkin “hava unsurlarının” kullanımını da engellemektedir. (Bu sistemin kullanabildiği en gelişmiş hava aracı “tank avcısı” olarak propagandası yapılan A-10 Thunderbolt** uçaklarıdır.) Kent içi çarpışmalarda havadan kontrol ve yönetim açısından belli avantajlar sağlamakla birlikte, en önemli zaafı, çatışma alanı üzerinde olabilecek en yakın mesafede ve birden çok helikopterle birlikte bulunma zorunluluğun-

* Bu konudaki bir Amerikan askeri değerlendirmesinde şöyle denilmektedir: “Isabetli atışlar taarruzun sadece bir boyutudur. Bu tür ateş gücünün etkisi şüphesiz büyük fakat geçicidir. Tek başına ateş gücü ne düşmanın direncini tamamen çökertir ne de kotaliyon komutanına ezici bir zafer kazandırır.” (Tümg. Robert H. Scales, *Future Warfare*)

** A-10 Thunderbolt uçakları Vietnam savaşında kara birliklerine yakın destek ateşi sağlamak ve Vietnam uçaksavarlarını imha etmek amacıyla 1967'de kullanılmaya başlanmıştır.

dan kaynaklanmaktadır. Bu durumda 1-2 kilometre menzilli tüm silahların hedefi olabilmektedir.

Görüleceği gibi, Amerikan askeri gücü ve bunun savaşta ve çarpışmada kullanımı karadan havaya savunma sistemine sahip ve sabit olmayan savunma sistemi oluşturmuş ordular karşısında hiçbir etkiye sahip değildir. Etkinlik alanı, **klasik** tarzda gerçekleşecek hava ve kara savaşlarıyla sınırlıdır. ABD-Japon savaşında Midway hava savaşı, Rommel'in zırhlı birliklerine karşı verilen Kuzey Afrika'daki çarpışmalar ve Kursk savaşı*, bu klasik savaşın en büyük örnekleridir. Ve herkesin bileceği gibi, bunlar II. dünya savaşıyla birlikte tarihin gerisinde kalmıştır.

Eğer bugün Amerikan emperyalizmi Irak karşısında “zafer” kazandığını ilan edebilmişse, bunun tek nedeni Irak ordusunun savaşmamasıdır. Irak savaşı süresince ve sonrasında herkesin sorduğu “Irak ordusu nereye kayboldu” sorusu da bunun bir ifadesidir. Ancak bilinmelidir ki, askeri tarih açısından Irak ordusunun “kayboluşu”, Fransa'nın 1940 yılında 1.900.000 askerle teslim oluşundan daha büyük bir olay değildir.

Adına askeri strateji denilebilecek bir stratejiye sahip olmayan Amerikan emperyalizminin Irak'taki “zaferi”, **büyük ve Irak ordusundan çok üstün askeri gücü** sayesinde elde edilmiş bir **askeri zafer** değildir. Ancak bu, Irak ordusu **savaşıyor** Amerikan emperyalizmini **yenerdi** anlamına gelmemektedir. Bir askeri gücün yenilebilir olması ile yenilmesi bir ve aynı şey değildir.

Bugüne kadarki **düzenli ordu** savaşlarının gösterdiği gerçek, yetkin silah üreticilerinin daha az yetkin silah üreticilerini yendiğidir. Bu gerçeği Engels şöyle ifade etmektedir:

“Demek ki, tabanca, kılıcı yener ve zorun yalın bir istenç işi olmadığını, ama kullanılması için çok gerçek önkoşullar, özellikle en yetkin olanların o denli yetkin olmayanları altettiği aletler istediğini; ayrıca bu

* Askeri tarihin en büyük tank savaşı 5-23 Temmuz 1943 yılında Kursk bölgesinde gerçekleşmiştir. Bu sürede 5.100 Sovyet tankı ile 2.900 Alman tankı savaşmış ve toplam 3.000 tank imha olmuştur. 15 Temmuz 1943 günü Prokhorovka'daki çarpışmada ise 1.500 Sovyet ve Alman tankı yer almış ve 600 tank imha edilmiştir.

aletlerin üretilmesi gerektiğini, bunun da en yetkin zor araçları, kabaca söylemek gerekirse en yetkin silahlar üreticisinin, o denli yetkin olmayanların üreticisini yendiği anlamına geldiğini, ve kısacası, zorun utkusunun silah üretimine, ve silah üretiminin de genel olarak üretime, yani ‘ekonomik güç’e, ‘ekonomik durum’a, zorun emrinde bulunan maddesel araçlara dayandığını, en çocuksu belitler heveslisi bile kuşkusuz kavrayacaktır.”**

Engels'in bu belirlemesinin “topyekün savaş” anlayışının tartışmasız tek savaş kavrayışı (doktrin) olduğu bir çağda ne denli geçerli olduğu tartışmasızdır.

Özellikle II. yeniden paylaşım savaşı üzerine yapılan değerlendirmelerde Engels'in bu belirlemesi, neredeyse tek çıkış noktası olmuştur. “Savaşın güçlerin”, ABD, Japonya, Almanya, İngiltere ve Sovyetler Birliği'nin ekonomik durumu, üretim kapasitesi (özel olarak demir-çelik üretimi) ve bunlarda meydana gelen yıllık değişimler ile savaşın gelişimi arasında kurulan paralellikler, neredeyse II. yeniden paylaşım savaşının tüm askeri değerlendirmelerinin özünü oluşturmuştur.

Yine Engels'in bu belirlemeleri, Amerikan emperyalizminin girdiği savaşlardan “er ya da geç” galip çıkacağı düşüncesinin (atf yapılmaksızın) temel dayanağıdır.***

Burda savaş tarihinin gösterdiği “küçük” bir “detay” vardır: Söz konusu olan, **devletler arası düzenli ordu savaşlarıdır** ve tümüyle **mevzi savaş** koşullarına aittir. Bu yönüyle I. yeniden paylaşım savaşı bu savaş tarzının son büyük savaşı olmuştur. II. yeniden paylaşım savaşı içinde meydana gelen gelişmeler, özellikle Sovyetler Birliği'nin geliştirmiş olduğu hareketli savaş ile partizan savaşının eşgüdümlü yürütülmesi, uzatılmış savaş koşullarında “zor araçları”nın ikinci

** Engels, *Anti-Dühring*, s. 252, Sol Yay., Üçüncü baskı.

*** Hemen hemen tüm eski “solcular”ın ezbere bildiği bu belirlemeye dayandırılan düşünce, Irak savaşı öncesinde ve süresinde, bir tekerleme gibi, her fırsatta söylenir olmuştur. Böylece Amerikan emperyalizminin, kısa ya da uzun sürede savaşı mutlaka kazanacağı önyargısı oluşturulmuştur. Bu da, sınıfsal özelliği güçlüğünün ve kazananın yanında yer almak olan küçük-burjuvazinin dört elle sarıldığı “politik” tutumların arka planını oluşturmuştur.

büyük unsuru olan insan unsurunun belirleyici hale gelmesini getirmiştir. Engels'ten yapılan alıntılarda ya da atıflarda eksik bırakılan yer de burasıdır.

Engels aynı yerde şöyle devam eder:

“Zor, bugün ordu ve donanma demektir, ve her ikisi de hepimizin zararını çekerek bildiğimiz gibi, ‘tuzluya oturur’. Ama zor, para yapamaz, olsa olsa daha önce para yapmış bulunan kişiyi soyup soğana çevirebilir ve gene Fransa'nın milyonları yüzünden zararını çekerek öğrendiğimiz gibi, bu da pek bir işe yaramaz. Demek ki paranın sonunda, ekonomik üretim yolu ile sağlanmış olması gerekir; demek ki zor, bir kez daha, kendisine silahlanma ve aletlerini koruma araçlarını sağlayan ekonomik durum tarafından belirlenir. Ama bu yetmez. Ekonomik önkoşullara hiçbir şey ordu ve donanmadan daha çok bağlı değildir. Silahlanma, bileşim, örgütlenme, taktik ve strateji, her şeyden önce üretim ve ulaştırma olanakları tarafından her durumda ulaşılmış bulunan düzeye bağlıdır. Bu konuda bir altüst etme etkisi yapan şey, deha sahibi büyük komutanların ‘özgür zekâ yaratıları’ değil, daha iyi silahların üretimi ve insan ögesinin, yani askerin değişmesidir; deha sahibi büyük komutanların etkisi, en iyi durumda savaş yöntemini, silahlara ve yeni savaşçılara uyarlamakla sınırlanır.”*

Görüldüğü gibi, Engels'in belirlemesi, sadece yeni ve gelişmiş silahların üretilmesini değil, aynı zamanda “insan ögesinin” yani askerin değişmesini de içerir. Dolayısıyla Engels, savaşta, maddi ve teknik olarak üstün bir gücün zaferini mutlaklaştırmaz. Maddi ve teknik gücün yanında **insan unsuru** savaşın sonucunda belirleyici bir yere sahiptir. Vietnam savaşının açıkça ortaya koyduğu gibi, maddi ve teknik olarak güçlü olan düşman (Amerikan emperyalizmi) yenilgiye uğratabilmektedir.** İşte tüm düzenli orduların savaş doktrinlerini ve aske-

ri stratejilerini işe yaramaz hale getiren Vietnam savaşı, Halk Savaşı stratejisinin en gelişmiş örneği olmuştur.

Askeri savaşların geleneksel ve klasik ölçüleri içinde Irak ordusu karşısında düzenli ordu savaşından Amerikan emperyalizminin galip çıkması ne denli olanaklı ise, geleneksel ve klasik ölçülerin dışında bir düzenli ordu savaşında yenilmesi de o denli kaçınılmazdır. Bu nedenle, anti-emperyalist bir **devrimci iktidar** emperyalist saldırıya karşı zafer kazanabilir.

Burada kavranılması gereken temel halka, iktidarın ele geçirilmesine yönelik devrimci mücadelenin savaş stratejisinin (uzatılmış Halk Savaşı) temel ilkelerinin (askeri literatürdeki ifadesiyle doktrinin), devrimci iktidarın savunma anlayışının da temel ilkeleri olması gerektirir. İkinci olarak, **düşmanın düzenli orduları yenilgiye uğratılmaksızın, savaşta askeri zafer kazanılmaz.**

Bu kavrayış çerçevesinde geliştirilecek olan savunma stratejisi, hiçbir biçimde “yetkin silah üreticisi” ülkeleri yenilgiye uğratabilmek için “daha yetkin silah üreticisi” olmayı gerektirmemektedir. Yapılması gereken, **geniş ve yaygın bir gerilla savaşı ile hareketli savaşın** bütünsel ve birlikte kullanımına dayanan bir strateji uygulamaktır. Çin'de Japon işgaline karşı yürütülen Halk Savaşı, bu strateji için gerekli ve yeterli temelleri oluşturacak özelliklere sahiptir.

“Dünya çapında proletaryanın zaferi gerçekleşmediği sürece, kapitalist-emperyalizm varlığını sürdüreceği için, silahlı örgütlenmelerin tüm olarak ortadan kaldırılması olanaksızdır. Gerçek bir silahsızlanma ve kalıcı bir barış, ancak ve ancak proletaryanın dünya çapındaki zaferi ile olanaklıdır. O ana kadar, proletarya kendi iktidarını, emperyalist saldırganlığa karşı savunmak zorundadır. Ancak bu zorunluluk, profesyonel bir silahlı gücün varlığının nedeni olarak kabul edilemez.

Halk Savaşı teorisi, tarihsel olarak, maddi ve teknik olarak üstün bir gücün nasıl yenilebileceğinin başlangıcıdır. Vietnam Halk Savaşının Çin Halk Savaşından daha fazla öne geçmesinin nedeni, Amerikan emperyalizminin kullandığı tüm savaş araç ve gereçlerinin, günümüzde de hâlâ kullanılıyor olması ve Amerikan emperyalizminin dünya çapında “süper güç” olarak varlığını sürdürmesindedir.

* Engels, *Anti-Dühring*, s. 252.

** Tarihsel olarak maddi ve teknik üstünlüğe sahip bir gücün yenilgisi ilk kez Vietnam'da gerçekleşmiştir. Anadolu kurtuluş savaşı ve özellikle Çin Halk Savaşı bu olgunun ilk örnekleridir. Mao Zedung'un

Ulusal/ülkesel düzeyde iktidan ele geçiren proletarya, dünya proletaryasıyla aktif bir dayanışma içinde, kendi ülkesinde ve ülkesine yönelik her türlü emperyalist saldırıya karşı tüm emekçilerin istemsel silahlanmasına dayanmak zorundadır. Tüm proleter devrimci savaşların ve halk kurtuluş savaşlarının gösterdiği gerçeklere dayanarak inşa edilecek bir savunma stratejisi, ancak böyle bir silahlı örgütlenmeyle başanlı olabilir.

Teknolojik gelişmeye bağlı olarak gün be gün konvansiyonel silahlarını yetkinleştiren emperyalizme karşı aynı yetkin silahların üretilmesini tek hedef olarak alan bir savunma sanayi ve buna dayanan bir silahlı örgütlenme, toplumun sosyalist gelişimini engelleyen büyük çelişkiler yaratmadan, varlığını sürdüremez.”*

Halk Savaşı, Giap'ın çok açık biçimde ortaya koyduğu gibi, maddi ve teknik olarak güçlü ve üstün bir düşmana karşı küçük bir ulusun savaşıdır. **“Maddi gücü moral güçle yenmek, güçlü olanı güçsüz olanla yenmek, modern olanı ilkel olanla yenmek, saldırgan emperyalistlerin modern ordularını, halkın yurtseverliği ve devrimi tam olarak gerçekleştirmek azmiyle yenmek olan bir askeri sanat”**ır** sözkonusu olan.

Halk savaşı genellikle, bizden maddi olarak daha güçlü olan bir düşman üzerinde mutlak siyasi üstünlüğü sağladığımız şartlarda verilir. Bu, maddi ve teknik olarak güçlü düşmana karşı uzatılmış bir savaşın verilebilmesinin özüdür. Mao ve Giap'ın yazılarında sık sık yer alan “halkın partiye ve devrime bağlılığı” ifadeleri, basit bir ajitasyon değil, savaşın özünü ortaya koyan belirlemelerdir.

Maddi ve teknik olarak üstün bir gücü yenebilmenin ilk koşulu, bu güce karşı tüm halkın ve ulusun seferber edilmesi ve savaşmasıdır. Bu önkoşul olmaksızın, düşmanın yenilgiye uğratılması (elde ne kadar silahlı güç olursa olsun) olanaksızdır. Irak savaşının çok açık biçimde gösterdiği gibi, bu önkoşul olmaksızın, değil düşmanı yenilgiye uğratmak, savaşı belli bir süre sürdürmek bile olanaksızdır.

* THKP/HDÖ, *Sosyalist Devrim Programı*, 1987.

** Giap, *Halk Savaşının Askeri Sanatı*, s.182, Yöntem Yay., Aralık 1979.

Buradan çıkartılabilecek ilk ders, devrimci silahlı mücadelede, basit bir ajitasyon uğruna, temel ilke ve kuralların içeriklerinin boşaltılmaması gerektiğidir.

İkinci olarak, maddi ve teknik olarak üstün bir güce karşı tüm halkın ve ulusun seferber edildiği koşullarda, doğru bir askeri strateji ve buna bağlı stratejik rota mevcut olmalıdır. Birbiri üstüne yükselmeyen, birbirini tamamlamayan, dolayısıyla tekil ve ayrıksı silahlı eylemler ve bunun örgütlenmeleri, stratejik hedefe (askeri anlamda düşmanın yenilgiye uğratılması) ulaşmayı getirmez.

“Çin devrimci savaşının başlıca ayıncı özellikleri şunlar oluyor: politik ve ekonomik bakımdan dengesiz bir şekilde gelişen ve büyük bir devrim geçiren geniş bir yarı-sömürge ülke; büyük ve güçlü bir düşman; küçük ve zayıf bir Kızıl Ordu; ve tarihsel bir devrim. Bu ayıncı özellikler, hem Çin devrimci savaşının yönetim çizgisini, hem de bu savaşın birçok stratejik ve taktik ilkelerini belirliyor. Birinci ve dördüncü ayıncı özelliklerden, Çin Kızıl Ordusunun büyüyeceği ve düşmanı yenme olanağı bulunduğu sonucunu çıkartabiliriz. İkinci ve üçüncü ayıncı özelliklerden, Çin Kızıl Ordusunun hızla büyümesi ve düşmanı çabuk yenmesinin olanaksız olduğu sonucu çıkar. Yani, bu savaş uzatmalı bir savaş olacaktır ve hatta, **iyi yönetilmezse yitirilebilecektir.**”*** (abç)

Giap bu uzatılmış savaşın (Halk Savaşı) verilebilmesi için gerekli örgütlenmeyi şöyle ifade eder:

“Halk savaşı vermek için, silahlı kuvvetler, **ana kuvvet birlikleri, bölgesel birlikler, milis ve kendini koruma birlikleri** şeklinde uygun örgütlenme biçimlerine sahip olmalıdır. Ana kuvvet birlikleri ülkenin herhangi bir yerindeki çarpışmalarda kullanılacak olan, hareketli birliklerdir. Bölgesel birlikler, bölgedeki silahlı mücadelenin dayanağını teşkil eder. Milis ve kendini koruma birlikleri, üretim faaliyetine devam eden ve üslerdeki halk iktidarının temel cihazı

*** Mao Zedung, *Askeri Yazılar*, s. 117.

olan, halkın yaygın yarı silahlı kuvvetidir.”* (abc)

Halk Savaşının bu örgütlenmesi, aynı zamanda savaşın biçimlerini de belirlemektedir.

Halk Savaşında, üç ana örgütlenmeye bağlı olarak (düzenli birlikler, bölgesel birlikler ve gerilla/milis) üç biçimde savaş yürütülür: **Mevzi savaş, hareketli savaş ve gerilla savaş.**

Ancak Halk Savaşında mevzi savaş, klasik mevzi savaşlarından farklı olarak, hareketli savaşın daha geniş ölçekte yürütülmesidir. Dolayısıyla klasik mevzi savaşların maddi ve teknik olarak üstün bir düşman karşısında içine düştükleri çıkmazlar (sabit savunma mevziilerinden kaynaklanan) **hareket** unsuruyla bertaraf edilir.

Yine burada bir kez daha amiyane bilgilerden uzak durulması gereği ortaya çıkar.

Halk Savaşında hareketli savaş, sözcüğün askeri anlamıyla **“manevra savaşı”**dır. Yani hareketli savaş, bir savaş biçimi olarak, sadece askeri birliklerin hareket etmesi değildir. Amiyane askeri bilgi sahibinden, askeri birliklerin yer değiştirmeleri, yani sadece hareket etmeleri olarak algılanan hareketli savaş, gerçekte görece büyük askeri birimlerin savaş alanında savaş konumlarını değiştirmeleri demektir. Bu yönüyle hareketli savaş (mobil savaş), hızlı ve esnek bir yapılanmayı ve komutayı gerektirir. Bir bakıma, gerilla savaşı tekniklerinin daha geniş bir alanda ve daha büyük silahlı güçler tarafından kullanılmasıdır. Böylece hareketli savaş, sabit cephenin yerine hareketli (oynak) cephe kavrayışını beraberinde getirir. Bu da, düşman güçlerinin saldırıyı yoğunlaştıracakları bir cephe hattının ve cephe güçlerinin varlığını ortadan kaldırır. Bu nedenle, maddi ve teknik olarak güçlü düşmanın, elindeki “isabet ihtimali yüksek mühimmat”ı ve hava güçlerini, hesapladığı gibi kullanmasını önler.

Böylece Halk Savaşının üç tip silahlı gücü ve bunların savaş biçimleri (mevzi savaş, hareketli savaş ve gerilla savaşı), bir yandan düşman güçlerini tüm alana yayılmaya zorlarken, aynı zamanda alana yayılmış birliklerinin tek tek imha edilmesi için gerekli koşulları yaratırlar.

Amerikan emperyalizmi Vietnam Halk

Savaşı karşısında içine düştüğü bu açmazdan, birliklerini belirli bölgelerde oluşturduğu geniş ve yüksek ateş gücüne sahip sabit mevzilere yerleştirerek çıkmaya çalışmıştır (ateş üsleri). Bu durumda, ülke çapında denetimi kaybettiği gibi, Vietnam toprakları üzerinde yalıtılmış ve sadece havadan destek (lojistik) görebilen üslere sıkışmış ve moralmen çökmüş hale gelmiştir. Böylece Vietnam savaşının “anlamsız savaş” haline gelmesine neden olmuşlardır.

Bugün Amerikan emperyalizminin geliştirmeye çalıştığı ve hatta uyguladığı iddia edilen askeri strateji, tümüyle Halk Savaşı stratejisinin Amerikan ordusuna adapte edilmeye çalışılmasından başka birşey değildir.

Şöyle ki:

Amerikan askeri yapılanışında küçük ve hareketli birliklerin yeri büyük ölçüde öne çıkartılmıştır. Özellikle Hummer “tekerlekli vasıtaları”na dayanan mobil birlikler ile Apache ve A-10 Thunderbolt uçaklarının desteğinde Abrams tank birimlerinin hareketi, savaş stratejisinin odak noktasına oturtulmaktadır. Bundan amaçlanan ise, **geniş** bir muharebe alanında dağınık savunma güçlerini etkisiz kılmak ve küçük birimler halinde imha etmektir.

Pentagon düşüncesine göre, yoğun hava saldırısı ve ağır zırhlı araçların “derin harekâtı”, bir yandan savunma güçlerini parçalarken (birbirinden ayırma), diğer yandan onun komuta-kontrol sistemini işlemez hale getirecektir. Böylece komuta-kontrol mekanizmasının bozulmasıyla, savunma güçlerinin parçalanmış birliklerini yeniden biraraya getirmesi, savaş alanındaki gelişmeye göre yeniden mevzilendirmesi ve savaşa sokmasının olanaksız olacağı kabul edilmektedir. Bundan sonra yapılacak iş, parçalanmış birlikleri “*special force*” (özel güçler) aracılığıyla imha etmektir.

Amerikan emperyalizminin bu askeri stratejisinin sabit savunma sistemine sahip ordular karşısında etkili olacağı kesindir. Ancak burada sözkonusu olan, sabit savunma sistemine sahip düzenli ordunun “asimetrik savaş”la yüzyüze kalmasıdır. Dolayısıyla Halk Savaşı karşısında aynı tür düzenli orduların içine düştükleri çıkmazlar, burada da sözkonusudur. Ancak unutulmamalıdır ki, sabit savunma sistemine göre düzenlenmiş ordular için “asimetrik” olan bu savaş, Halk Savaşı stratejisine göre düzenlenmiş Halk Ordusu karşısında “simetrik” niteliğe sahip-

* Giap, *Halk Savaşının Askeri Sanatı*, s.179.

tır. Doğal olarak, bu “simetrik” savaşta da belirleyici olan insan unsuru ve buna bağlı olarak politik-moral üstünlüktür.

Görüleceği gibi, Amerikan emperyalizminin “yeni” ve “geleceğin savaşı” olarak lanse ettiği askeri doktrin ve buna bağlı olarak oluşturmaya çalıştığı askeri strateji, tümüyle Halk Savaşı stratejisinin hareketli savaş ile gerilla savaşının birlikte kullanımından türetilmektedir. Bir başka deyişle, bugün Pentagon yönetiminin üst düzeyinde yer alan tüm kurmay subayların içinde yer aldıkları Vietnam savaşından öğrendikleri tek şey, Vietnam Kurtuluş Ordusu’nun savaş tarzıdır. Bir bakıma, bugün Pentagon kurmayları, Vietnam Kurtuluş Ordusu’nun yerine geçerek, Amerikan ordusunu yenme planları yapmışlardır. Bu da, “yenilmez” gösterilen Amerikan askeri gücünün, yenilgiye uğratılabileceğinin bizzat kendileri tarafından kanıtlanması ve kabul edilmesi demektir.

Burada, “yeni”, “alınmamış” hiçbir şey yoktur. Çin ve Vietnam Halk Savaşlarının açık biçimde kanıtlandığı gibi, maddi ve teknik olarak üstün bir düşman gücü (düzenli ordu), zayıf bir güç tarafından uzatılmış bir savaş aracılığıyla yenilgiye uğratılabilir. Eğer mevcut askeri güç, düşmanın askeri gücünden maddi ve teknik olarak üstün ise (ki Halk Savaşının uzatılmışlığı bu üstünlüğü ele geçirmeyi amaçlar) Halk Savaşının stratejik saldırı aşamasında kullanılan savaş yöntemleri zaferi kolayca sağlayacaktır.

Emperyalist askeri literatürün deyimleriyle ifade edersek, sabit savunma sistemlerine dayanan konvansiyonel savaş güçlerinin konvansiyonel olmayan bir savaşla yenilgiye uğratılması sözkonusudur.

Halk Savaşının stratejik saldırı aşamasının savaş tarzından **türetilmeye** çalışılan “yeni” Amerikan askeri doktrini ve stratejisinin hesaba katmadığı ise, Halk Savaşının stratejik savunma ve stratejik denge aşamalarında düşmanın benzer stratejik saldırılarını bertaraf ettiğiidir. Özellikle kurtarılmış bölgelere yönelik olarak yürütülen kuşatma ve imha seferleri karşısında uygulanan stratejik savunma tarzının etkinliği tarihsel olarak kanıtlanmıştır.

Ülkemiz somutunda PKK ve diğer silahlı örgütlere karşı kırsal alanlarda 1992 sonrasında genelkurmay tarafından uygulamaya sokulan “alan denetimi” ve buna bağlı yapılan düzenlemeler, Amerikan emperyalizminin “yeni” savaş doktrini ve stratejisinin

küçük ölçekte uygulaması olmuştur.* Bu da, bunun “yeni” olmadığını kanıtlar.

İster doğrudan Halk Savaşından (stratejik ve doktriner açıdan) türetilmeye çalışılsın, isterse Sovyetler Birliği’nin II. yeniden paylaşım savaşındaki karşı-taarruz stratejisinden türetilmeye çalışılsın, her durumda Amerikan emperyalizminin oluşturmaya çalıştığı askeri doktrin ve askeri strateji eklektiktir, dolayısıyla ancak taktik düzeyde bir işleve sahiptir. Bir bakıma Amerikan askeri doktrini ve stratejisi, muharebe alanlarının **geniş** tutulmasıyla, taktiğin strateji yerine kullanılması şeklinde ortaya çıkmaktadır.

Kullanılan hava ve kara araçlarının ortalama 20 kilometre saldırı hızına sahip olduğu öngörülerek yapılan muharebe alanının geniş tutulmasına dayalı bu taktiğin stratejik sonuç doğurabilmesi ise, ancak iki durumda sözkonusudur:

1) “Düşman”ın sabit ve statik savunma sistemine sahip olması nedeniyle birliklerin birbirinden ayrılması ve komuta-kontrolün ortadan kalkması;

2) “Düşman” güçlerinin teslim olması.

Amerikan *War College*’in eski bir komutanı birinci durumda uygulanacak taktiğin gelişimini şöyle tanımlamaktadır:

“Dağınık haldeki düşmanı yok etmek için biz de dağılmalıyız. Bölgenin kontrolü için yakın muharebe kaçınılmazdır. Az sayıda birlikle elde tutulan geniş muharebe alanı minimum zayıfla taarruza geçilip işgal edilebilecek boş alanlar sağlayacaktır. Bu şekilde düşmanın geniş bir alana yayılan birlikleri arasına kuvvetler sokularak düşman çökertilebilecektir. Dikey boyutu kontrol ederek büyük bir açıklıkla görme, algılama

* Sonuçta bu yöntemin ülkemizde başarılı olmasını sağlayan, uygulama ve düzenlemeler değil, böylesi bir savaş tarzı karşısında yerel gerilla bölgelerinin sabitleştirilmesi olmuştur. Marksist-Leninist askeri terminoloji ile ifade edersek, gerilla üs bölgeleri oluşturulmamışken, gerilla üs bölgeleri varmışcasına davranılmış ve gerilla üs bölgeleri oluşmamış olduğundan, gerilla bölgelerine sahip olduğu evrede yapılması gerekenler yapılmamıştır. Basit gizlenme yöntemleri (kış aylarında dağların yüksek bölgelerindeki mağaraların kullanılması) stratejik bir çizgi haline getirilmiştir. Böylece dağların yüksek kesimlerindeki mağaralar “gerilla üsleri” olarak algılanmıştır. 1993 Ocak-Şubat ayında TIKKO bu nedenden dolayı önemli kayıplara uğramıştır. PKK’nin kayıpları çok daha fazladır.

ve izleme yeteneğine sahip olacağız. Dış çevre ve uzayı aralıksız tarayan gözler, askerlerin kritik arazi tanımını değiştirecektir. Baskın tarzındaki taarruzun bilgi çağındaki hedefi, makine çağındakiyle aynı olacaktır, yani düşman süratle etkisiz hale getirilecek, ateş gücü ve manevra imha edici harekatta dengeli bir şekilde kullanılacak ve sonuçta düşmanın karşı koyma iradesi psikolojik olarak çökertilecektir.”*

Burada askeri strateji açısından değerlendirilebilecek tek şey, Amerikan ordusunun yüksek ateş gücüne sahip hava desteğinde ağır zırhlı araçların savunma birliklerinin arasına girmesi ve bunları birbirinden ayırmasıdır. Bununla güdülen amaç, Amerikan askeri gücünün **taktik üstünlüğünü** tüm savaş alanına yaymak ve bu yolla savaş alanına dağılmış savunma birliklerinin tek tek imha edilmesini sağlamaktır. Irak savaşında yapılmak istenen de bu olmuştur. Ve herkesin bildiği gibi, bu taktiksel stratejide, Amerikan ordusunun en büyük korkusu, iyi eğitilmiş ve yüksek savaşkanlığa sahip birlikler (Cumhuriyet Muhafızları) ve savaşın uzaması (**zaman unsuru**) olmuştur.

İyi eğitilmiş ve yüksek savaşkanlığa sahip birlikler karşısında yapabildikleri tek şey, çatışmanın yoğunlaştığı her yerde geri çekilmek ve yoğun bir hava saldırısına girmek olmaktadır. Şüphesiz pek çok savaşta uygulanan bu çarpışma taktiğinin yeniliğinden söz etmek ise mümkün değildir. (Bu çarpışma taktiği Vietnam’da günlük olarak kullanılmıştır.)

Ve sonuçta Amerikan emperyalizminin “gelecekteki savaşı” şu gerçekten kaçamaz:

“Gelecekteki düşmanlarımız bilmektedirler ki, **zaman** herhangi bir çatışma halinde bizim en büyük düşmanımız ve düşmanımızın dostu olacaktır. Düşman girdiği çatışmaların tamamını kaybedebilir; ancak ordularını kontrol altında bulundurarak onları muharebe alanında tuttuğu sürece yine de kazanabilir.”**

Irak savaşının ortaya çıkardığı askeri olguları ve sonuçlarını şöyle özetleyebiliriz:

Amerikan emperyalizmi yüksek ateş gücüne dayalı ve Abrams tanklarıyla gerçekleştirilen bir manevra savaşıyla savunma güçlerini **hızla** bölüp parçalamak ve parçalarda yoğunlaştırılan ateş gücüyle düşmanı imha etmek olarak tanımlanabilecek bir taktik izlemiştir. Burada ilk büyük amaç, savunma güçlerinin komuta-kontrol sistemini çökertmek ve işlemez hale getirmektir. Bu yolla, savunma güçlerinin yeniden biraraya gelmeleri, manevra yapabilmeleri ve çarpışma alanlarında güçlerini birleştirmeleri önlenmek istenmiştir. Çarpışma alanlarında küçük birlikler kullanarak savunma güçlerinin güçlerini yoğunlaştıracakları bir muharebe alanı ya da çarpışma bölgesi oluşması engellenilmektedir.

Yakın çarpışmada ya da “sıcak temas” noktalarında **küçük birliklerin** kullanılması, aynı zamanda bu çarpışma alanlarında yoğunlaşacak savunma güçleri karşısında hızla geri çekilmeyi sağladığından yoğun bir hava saldırısına girişmenin olanaklı olduğu düşünülmüştür.

Bu Amerikan savaş yönteminin birinci bölümü stratejik nitelikte olurken, ikinci bölümü çarpışma taktiği durumundadır.

Yakın hava desteği ve yoğun hava bombardımanı eşliğinde (savunma güçlerini parçalamak amacıyla) yürütülen zırhlı araç harekâtı, saatte ortalama 20 kilometre hızla Irak’ın 380 kilometre içlerine doğru yapılmıştır. Fırat ve Dicle’nin doğu ve batı yakaları ile iki nehrin ortasından yapılan bu “derin harekât”la Kut, Nasiriye, Necef ve Kerbelâ’deki Irak güçleri arasına girilmiştir.

Ancak savaşın dördüncü gününde görülmüştür ki, böylesi “derin harekât”, ne Irak ordusunun komuta-kontrol sistemini bozabilmiş, ne de savunma sistemini parçalayabilmiştir. Irak ordusu zaten araziye dağılmış olduğundan, onların dağıtılmasını hedefleyen “derin harekât” boş bir manevradan ve “medyatik” propaganda konusu olmaktan öteye geçmemiştir.

Diğer yandan 380 kilometre derinliğe doğru yönelen zırhlı birliklerin hareketi, kısa sürede lojistik hatlarının güvenliği sorununu yaratmıştır. Bu lojistik hatlarının güvenliği sorunu ve bunun getirmiş olduğu riskler, küçük zırhlı birliklere dayanan harekâta bu birliklerin imha riskini de beraberinde getirmiştir. Ancak Irak ordusu, kendi içinde parçalanmış ve hareketsizleşmiş olduğundan bu olanaklardan yararlanamamıştır.

* Robert H. Scales, *Future Warfare* (Gelecekteki Savaş), s.71-72, Nisan 1999, US Army War College yayını.

** Robert H. Scales, *age*, s.68.

Amerikan ordusunun küçük mekanize ve zırhlı birliklere dayalı hareketi, aynı zamanda Irak ordusunun küçük birimlerinin manevralarıyla (ki bunların önemli bölümü savaş alanını terk etme yönünde olmuştur) karışmış ve bunun sonucu olarak “dost ateşi ile kayıp” oranları yükselmiştir. Diğer bir deyişle, Amerikan ordusu, kendi küçük birlikleri ile Irak ordu birliklerini birbirine karıştırmıştır. Bu da, Amerikan ordusunun gelişmiş “hi-tech” komuta-kontrol ve istihbarat araçları ile savaş araçlarındaki “microchip”lerin yakın çatışmada işe yaramaz olduğunu göstermiştir.

Hiçbir askeri gücün bulunmadığı çöl bölgesinden yapılan “derin harekât”ın tek sonucu ise, “medyatik” ve psikolojik olmuştur.

Irak savaşında Amerikan ve “koalisyon” gücü İngiltere’nin “en büyük korkusu” olan **kent savaşları** gerçekleşmemiştir. Ancak İngiliz güçlerinin Basra’ya yönelik saldırısı açık biçimde göstermiştir ki, Amerikan ve İngiliz güçlerinin kent savaşları karşısında “geliştirdikleri” yöntem, kentlerin kuşatmaya alınarak, açlık, susuzluk ve bulaşıcı hastalıklar

nedeniyle teslim olmasını sağlamaktır. Yüzyıllar öncesinin kuşatma yöntemi İngilizler tarafından Basra’da uygulamaya sokulmuştur.

Bu olguların gösterdiği gerçek ise, Amerikan ordusunun harita üzerinde bile başarı şansı olmayan savaş planı (ya da plansızlığı) Irak ordusunun komutanlarının satın alınmasıyla, yani askeri güç dışı yöntemlerle “zafer” kazanmasıdır. Bu öylesine etkili bir yöntem olmuştur ki, Irak ordusunun Amerikan zırhlı birliklerine karşı kullanılabileceği her türlü askeri aracı (özellikle mayınlar) etkisiz kıldığı gibi, hava savunma sistemini (SAM füzelerini) kullanılmaz hale getirmiştir.

Sonuç olarak, Amerikan emperyalizmi Irak’ta askeri gücüyle ve askeri yetenekleriyle değil, doların gücüyle ve satın alma yeteneği ile savaşı kazanmıştır. Bunun dışında kalan her türlü askeri strateji ve taktik ilkelere ile olgular, sadece Amerikan ordusunun güçsüzlüğünü ve zaafalarını göstermekten başka bir değere sahip değildir.*

* Üç haftalık Irak saldırısında ABD ve koalisyon güçlerinin kayıpları 193 olarak açıklanmıştır. 15 teğmen, 11 yüzbaşı, 6 binbaşı ve 1 yarbay olmak üzere ölen subayların sayısı 33’tür. Bu duruma göre, subay kayıp oranı 1/6 olmaktadır. Ülkemizdeki Kurtuluş Savaşı’nda çok sayıda subayın öldüğü ve bu nedenle “subay muharebesi” olarak tanımlanan Sakarya muharebesinde subay kayıp oranı 1/8’dir. Kurtuluş Savaşı’nın tamamında 8.505 ere karşılık 662 subay ölmüştür (1/13). Amerikan emperyalizminin ve koalisyon güçlerinin Irak saldırısında çok yüksek oranda subay kaybetmeleri, askeri anlamda, başından sözedilemeyeceğinin diğer bir kanıtı olduğu gibi, uzayan bir savaşta bu kayıpların yerlerini kolayca kapatamayacağını göstermektedir.

Devrimci Savaşta “Ölme Biçimi” Yoktur!

Mayıs ayı içinde Suudi Arabistan ve Fas'ta 10-12 kişilik gurupların gerçekleştirdiği intihar eylemleri (“canlı bomba”) ve ardından Çeçenistan'da aynı tür eylemlerin gerçekleştirilmesi, bir kez daha bu eylem biçimini “medyatik” hale getirirken, Ankara'da meydana gelen bir patlama ve ardından DHKC adına yapılan 302 nolu açıklama, intihar eylemlerini birkez daha ve yeniden solun gündemine de getirmiştir.

Şeriatçı örgütlerin bu intihar eylemleri, “radikal islamcılann” gerçekleştirdiği “terör”, “sivillere yönelik terör” vb. eylemleri olarak tanımlanmış ve devletler tarafından “nereden gelirse gelsin her türlü teröre karşıyız” açıklamaları birbiri ardına yapılmaya başlanmıştır. Yapılan her açıklamada, bu “terör” eylemlerinin Orta-Doğu'dan kaynaklandığı ve temelinde “Filistin sorunu” yattığından söz edilmiştir.

Hamas gibi şeriatçı örgütlere göre ise, intihar eylemleri, İsrail ordusunun Filistin toprakları üzerinde uyguladığı baskı ve şiddet politikalarına karşı tek yanıtıdır. Onlara göre, eğer İsrail bu intihar eylemlerinin sona ermesini istiyorsa, işgal altında bulundurduğu Filistin topraklarından çekilmelidir.

Aynı gerekçeler Çeçenistan'da gerçekleştirilen intihar eylemlerinde de kullanılmaktadır.

DHKC açıklamasında, intihar eylemi “feda eylemi”, eylemi gerçekleştiren “feda savaşçısı” olarak tanımlanarak şöyle denilmektedir:

“Bombaları bedenine sardığında tecrit zulmünün sona ermesinden başka bir şey düşünmüyordu.

Sorunu çözün dedik defalarca.

Tecrite son verin dedik. Her ölümü müzle bunu haykırdık.

Kahramanlarımız ölmesini bildikleri gibi, hesap sormasını da bilirler.

Çözmeyenler, onlarca, yüzlerce Şengül'ün ortaya çıkacağını bilmelidirler.

Bu eylemimizin hedefine maddi olarak ulaşamamış olması bir şeyi değiştirmez. Şengüller yollarına devam edecektir. Feda Birlikleri tükenmez. Yüzlerce feda birliği doğacak bu topraklardan.”

Aynı açıklamada intihar eylemi şöyle gerekçelendirilmektedir:

“Şimdiye kadar, ölmeyin diyenler, silahlı eylem yapmayın, demokratik mücadele edin diyenler susuyordu. Susuyor ve hiçbir şey yapmıyorlardı. İktidar öldürmeye devam ediyordu.

Sustuk... Uzun süre sustuk... Sadece yaşamlarımızı ortaya koyarak sürdürdük direnme savaşımızı... Düşmanlarımız suskunluğumuzu zayıflık, güçsüzlük olarak yorumladılar. Ahlaki ve siyasi hiçbir değeri kalmayanlar ise suskunluğumuzu, sadece yaşamlarımızı ortaya koyarak susuşumuzu anlamak istemediler. Ve bu tavırlarıyla bizi şiddete karşı şiddet uygulamaya mecbur ettiler. Nasıl ki iktidar katliamı devam ettirdiyse, insanların ölmesine göz yumduysa suskunluğumuzun da böyle süreceğini düşündüler. Şiddete karşı şiddet kullanmayı biz tercih etmedik. Bunu bugüne kadarki tavrıyla AKP iktidarı tercih etmiştir... İşte bu nedenlerden

dolayı artık misilleme hakkımızı kul-
lanıyoruz. Şiddete şiddetle cevap ve-
receğiz.

Can verirken can da alacağım...”

Böylece DHKC, intihar eylemini (kendi
deyişleri ile “feda eylemi”) yıllardır sürdür-
dükleri ölüm oruçları karşısında gösterilen
“duyarsızlığa” bir yanıt, “şiddete karşı şiddet
kullanma” ve “misilleme hakkı” gibi birden
çok nedene bağlarken, “ölmeyin diyenler,
silahlı eylem yapmayın, demokratik müca-
dele edin diyenler”in “suskunluğuna” bir öf-
kenin, kızgınlığın, tepkinin de bir ürünü ola-
rak sunmaktadır.

Aynı açıklamanın bir başka bölümünde
sunlar söylenmektedir:

**“Feda eylemleri halkların bu
zorbalık karşısında geliştirdiği bir
‘ölme’ biçimidir. Feda, halkların ya-
şama ve yaşatma eylemidir.”**

Hayır!

Kendisini “devrimci” ya da “sol” örgüt
olarak tanımlayan, dolayısıyla Marksist-Leni-
nist dünya görüşüne sahip olduğunu söyle-
yen hiçbir örgüt, hangi nedenle olursa ol-
sun, ölümü böylesine yüceltemeyeceği gibi,
intihar eylemlerini başlı başına bir eylem bi-
çimi olarak devrimcilerin karşısına koyamaz.

Ülkemizde yirmi yıldır süregiden ideolo-
jisizlik ortamında, intihar eylemlerinin bir
silahlı eylem biçimi, üzerine vurgu yapıla-
cak kadar önemli bir silahlı eylem biçimi
olarak tanımlanması, yeni devrimci kuşak-
ların bilinçlerinin çarpıtılmasından başka bir-
şeye hizmet etmeyecektir.

Kendilerinin THKP-C’nin “mirasçısı” ol-
duğunu söyleyenlerin, intihar eylemlerini
başlı başına bir eylem biçimi, bir çizgi halie-
ne getirmeye çalışmaları, gerilla savaşını “is-
tedikleri gibi” yürütemediklerinin, güçsüz-
lüklerinin bir itirafıdır.

Devrimciler çok iyi bilmek durumunda-
dır ki, halkların emperyalizme ve onun işbir-
likçilerine karşı yürüttükleri savaş, bir “ölme
biçimi” değildir. Emperyalizme ve onun iş-
birlikçilerine karşı yürütülen savaş, politikleş-
miş askeri savaştır. Politikleşmiş askeri sa-
vaş, gerilla savaşının devrimci politik ama-
çlarla, siyasi gerçekleri açıklama kampan-
yasının bir aracı olarak, yani politik kitle mü-

cadelesi olarak ele alınmasıdır (**silahlı pro-
paganda**). Bu savaşta, gerilla savaşı, ne te-
kil eylemdir, ne de eylem biçimidir. Gerilla
savaşı, bir savaş biçimidir, dolayısıyla ey-
lemle ve eylem biçimiyle özdeşleştirilemez.

Savaş biçimleri ile eylem biçimlerini bir-
birine karıştırmak, birini diğerinin yerine ge-
çirmek, gerilla savaşı konusunda az da olsa
varolan bilincin ve savaşa kararlılığının bu-
lanıklaştırılmasına hizmet edecektir.

Politikleşmiş askeri savaş, hiçbir biçim-
de ve kesinlikle bir “ölme biçimi” değildir.
Politikleşmiş askeri savaş, halkların emper-
yalizme ve yerli işbirlikçilerine karşı yürüt-
tükleri silahlı savaştır ve amacı düşmanı ye-
nerek zafere ulaşmaktır.

Filistin’in özgün koşullarından türeyen ve
şeriatçı örgütler tarafından gerçekleştirilen
intihar eylemlerinin, aynı zamanda bu ör-
gütlerin ideolojilerinin, dini inançlarının bir
parçası olduğu asla unutulmamalıdır. Belli
bir biçimde ölümler (şehitlik) kendilerinin
başka bir dünyada (cennette) yaşayacakları-
na inananların “geliştirdiği” “ölme biçimi”
nin devrimci mücadeleye monte edilmeye
çalışılması, son tahlilde, diyalektik materya-
lizmin yerine metafizik idealizmin geçirilme-
sinden başka bir sonuç vermeyecektir.

Devrimciler, “ölümün bin kez mevcut bir
kavram ve zaferin yalnızca bir devrimcinin
hayal edebileceği rüya olduğu anlarda
ölümden ya da zaferden başka bir alterna-
tif olmamacasına”* savaşırlar. Bu nedenden
dolayı, “ölüm” için ayrıca bir “eylem biçi-
mi”ne ihtiyaçları yoktur.

Devrimci mücadelenin ve Marksist-Leni-
nist ideolojinin tüm gerçekleri açıkken, inti-
har eylemlerini yüceltmek, politik kitle mü-
cadelesinin bir biçimi olan gerilla savaşını
tekel eylemlere indirgemektir, bireysel terö-
rizmin yüceltilmesi demektir.

Şu asla akıldan çıkartılmamalıdır:

**“Silahlı propaganda, askeri de-
ğil politik mücadeledir. Ferdi değil,
kitlevi mücadele biçimidir. Yani si-
lahlı propaganda, pasifistlerin id-
dia ettiği gibi kesin olarak terörizm
değildir. Bireysel terörizmden
amaç ve biçim olarak farklıdır.”****

* Che Guevara, *Gerilla Savaşı: Bir Yöntem*.

** Mahir Çayan, *Kesintisiz Devrim II-III*.

TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ

İlk Genel Komite Üyesi

HÜSEYİN CEVAHİR

1 HAZİRAN 1971

İSTANBUL/MALTEPE

1947'de Tunceli'de doğdu. Yüksek öğrenim için Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesine girdi. Burada devrimci gençlik hareketlerine katıldı. Dev-Genç içinde yer alan Hüseyin yoldaş, Mahir Çayan yoldaşla bu mücadele içinde tanıştı. THKP-C'nin oluşum sürecinde yer aldı ve kurucularından oldu. Oluşturulan ilk Genel Komite'de yer alarak, Doğu Anadolu Bölge Sorumluluğu'nu üstlendi.

THKP-C'nin 1971 yılında başlattığı Öncü Savaşının ilk evresinde gerçekleştirilen merkezi eylemlerin içinde yer aldı. İstanbul'da şehir gerillasının yaratılması amacıyla alınan karar üzerine Mahir yoldaşla birlikte buraya geçti. Has'ların günlük gelirlerinin kamulaştırılması ve Siyonist ajan E. Elrom'un tutsak alınması eylemlerine katıldı.

Elrom eylemi üzerine oligarşinin başlattığı kuşatma ve imha operasyonu sırasında, 29 Mayıs 1971'de Mahir yoldaşla birlikte İstanbul-Maltepe'de kuşatıldılar. Bu iki "adalı"nın üç gün süren kuşatması, 1 Haziran günü başlatılan operasyonla sonlanırken, Cevahir yoldaş şehit düştü, Mahir yoldaş ağır yaralı olarak tutsak edildi.

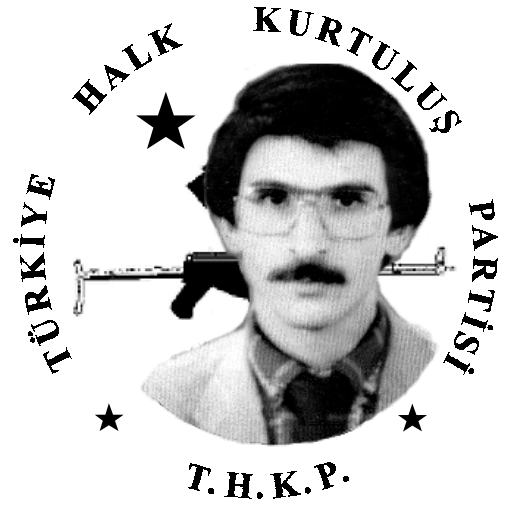
Cevahir yoldaşın sanat ve kültür üzerine yayınlanmış çeşitli yazıları yanında, Küba Devrimi üzerine bir yazısı bulunmaktadır.

1960 yılında Kars'da doğdu. 1977'de devrimci mücadeleye THKP-C/HDÖ saflarında katıldı. 1977-1979 yılları arasında Kars bölgesinde örgütsel faaliyette bulunan "Dede", bu dönemde faşist milis güçlere karşı THKP-C/HDÖ'nin gerçekleştirdiği silahlı eylemlerde yer aldı. MHP Kars İl Başkanı'nın cezalandırılması eylemine katıldı. 12 Eylül askeri darbesi koşullarında tutsak edildi. 1986 yılına kadar Selimiye, Metris, Sağmalcılar ve Erzurum Askeri Cezaevlerinde yattı.

1986 yılında tutsaklığı sona erer ermez pratik örgütsel faaliyet içinde yer aldı. THKP-C/HDÖ'nin 1991-1993 yılları arasında gerçekleştirdiği "30 Mart-Kızıldereli Harekâtı" (1991); "Eylül Harekâtı" (1992) ve "15 Mart Harekâtı" (1993) içinde yer aldı. THKP-C/HDÖ İstanbul İl Komitesi üyesi olan "Dede" yoldaş, bir şehir gerillası olarak savaşın tüm zorluklarına ve olanaksızlıklarına rağmen üstlendiği görevleri yerine getirmekte tereddüt etmedi.

9 Mayıs 1993 Pazar günü saat 12'de İstanbul/Fatih'teki örgüt evinin oligarşinin zor güçlerince basılmasıyla başlayan çatışmada şehit düştü.

1963 yılında Kayseri'de doğdu. Daha henüz Ortaokul sıralarındayken devrimci mücadeleyle tanıştı. THKP-C/HDÖ sempaticisi olarak örgütsel çalışmalarda kendisinden istenen her şeyi yerine getirmek için olanca gücüyle çalıştı. Örgüt saflarında ortaya çıkan İl. Sağ-sapmanın yarattığı kargaşa içinde bir süre Kayseri ile sınırlı bir ilişki içinde bulundu. 1979 sonlarında bu sağcı unsurlara yönelik polis operasyonunda tutsak edildi. Ankara/Mamak cezaevinde yattı. Tutsaklığının ilk gününden itibaren örgütle bağlantı kurdu ve THKP-C/HDÖ'nin örgütsel işleyişine dahil edildi. 1981'de tutsaklığı sona erdikten sonra değişik kentlerdeki örgüt üyeleri arasında bağlantıların kurulmasında çalıştı. Her koşulda cezaevindeki tutsak yoldaşlarıyla bağlantı kurmayı başardı. Bu görevlerini 1986 yılına kadar aksatmadan sürdürdü. İşkenceler sonucu meydana gelen rahatsızlık nedeniyle Ankara'da kaldırıldığı hastanede 21 Mayıs 1986'da yaşamını yitirdi.

AĞADEDE SARIKAYA
1960/KARS
9 MAYIS 1993/İSTANBUL

LEYLA DOĞAN
1963/KAYSERİ
21 MAYIS 1986/ANKARA

KADİR MANGA

ALPASLAN ÖZDOĞAN

SİNAN CEMGİL

31 Mayıs 1971 / Nurhak

TÜRKİYE HALK KURTULUŞ ORDUSU

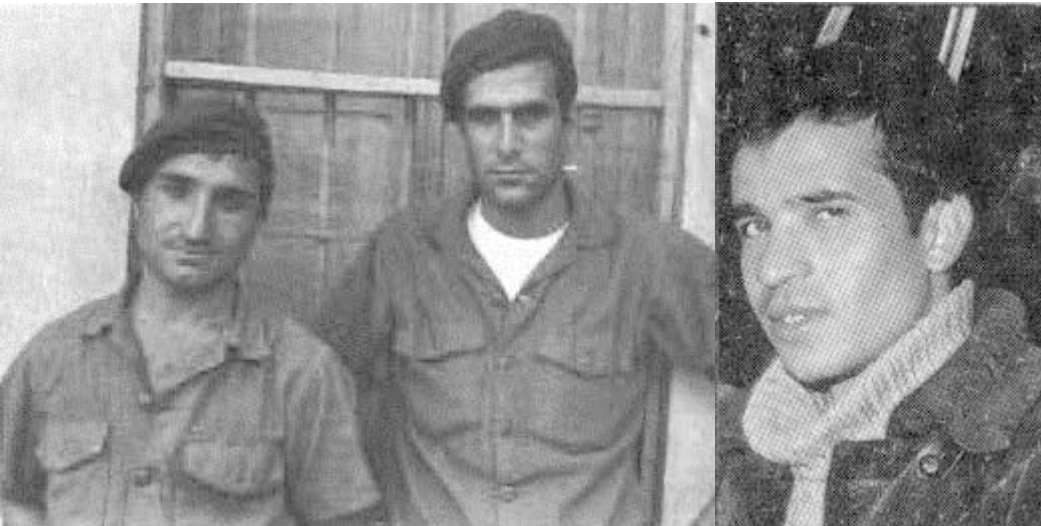
KURUCU VE ÖNDERLERİ

6 Mayıs 1972 /Ankara

YUSUF ASLAN

DENİZ GEZMİŞ

HÜSEYİN İNAN

**TKP/M-L VE TİKKO
KURUCUSU VE ÖNDERİ
İBRAHİM KAYPAKKAYA**

*18 MAYIS 1973
DİYARBAKIR*

1949 yılında Çorum'da doğdu. İlkokulu bitirdikten sonra Hasanoğlu Öğretmen Okulu'na girdi. Burayı bitirdikten sonra İstanbul Çapa Yüksek Öğretmen Okulu'na başladı. Aynı zamanda İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi-Fizik Bölümü öğrencisi olan Kaypakkaya, sol düşüncelerle burada tanıştı. Mart 1968'de Çapa Fikir Kulübü'nün kurucuları arasında yer aldı. Çapa Fikir Kulübü'nün başkanı olan Kaypakkaya, 6. Filo'ya karşı bildiri yayınladığı gerekçesiyle Kasım 1968'de okuldan atıldı.

FKF ve TİP içinde ortaya çıkan ayrışmada MDD kesiminde yer aldı. İşçi-Köylü gazetesinin İstanbul'daki bürosunda çalışan Kaypakkaya, Aydınlık ve Türk Solu dergilerine yazılar yazdı. Aydınlık içinde meydana gelen ayrışmada D. Perinçek'in başını çektiği PDA saflarında yer aldı. 1972 yılına kadar PDA (TİİKP) saflarında çalıştı ve DABK üyesi olarak görev yaptı. Bu tarihte PDA oportünistleriyle yollar ayrıldı. D. Perinçek ve çevresinin revizyonist ve oportünist olduklarını söyleyen Kaypakkaya, ayrılık sonrasında TKP/ML-TİKKO'yu kurdu.

TKP/ML faaliyetlerinin yoğunlaştığı Dersim bölgesinde mücadele ederken, 24 Ocak 1973'de Vartınik mezrasında oligarşinin resmi zor güçleri tarafından sarıldı. Çatışma sırasında Ali Haydar Yıldız şehit düşerken, Kaypakkaya yaralı olarak çatışma alanından uzaklaştı. Ancak beş gün sonra kendisinin kaldığı köydeki bir öğretmenin ihbarıyla yakalandı. Dört ay süren işkencelerde hiçbir şeyi kabul etmedi ve bu işkenceler sonucu 18 Mayıs 1973'de şehit düştü.

Onun işkencedeki kararlı tutumu tüm devrimciler için bir örnek olmuştur.

Amerikan Emperyalizminin Sopaları ve Sopacıları

Amerikan emperyalizminin Irak saldırısı ve işgalinin Türkiye cephesi, ya da “medyatik” dille ifade edersek “Kuzey Cephesi”, sözcüğün tam anlamıyla dezinformasyon faaliyetinin ötesinde oligarşik yönetimin askeri ve sivil bürokrasiyle topyekün bir savaş olarak ortaya çıkmıştır.

Her zaman olduğu gibi, Amerikan emperyalizminin bu savaşta temel güçleri “medyatik” güçler olmuştur. Başta **Ertuğrul Özkök**’ün yönetimi altında *Hürriyet*, *Milliyet* ve diğer Doğan Holding yayınları savaş cephesinde yerlerini alırken, **Nuri Çolakoğlu**’nun komutasında, **M. Ali Birand**’ın figüranlığında *CNN Türk* ve **Ufuk Güldemir** komutasında *HaberTürk* “derin harekât” unsurları olarak savaşa sokulmuşlardır.

Amerikan emperyalizminin Kuzey Cephesi’nin genelkurmaylığını ise TÜSİAD adına Tuncay Özilhan yaparken, Sakıp Sabancı “talih kuşu”nun kaçırılması sonrasında yaptığı açıklamalarla Tuncay Özilhan’ın yalnız olmadığını kamuoyuna göstermiştir.

Özellikle Irak saldırısının askeri bölümünün sona erdiğinin açıklanmasından sonra, “savaş karşıtı cephe”yi “cezalandırmak” söylemiyle ortaya çıkan Amerikan yönetiminin “ikinci adamları” Wolfowitz ve Grossmann’ın *CNN Türk* aracılığıyla yaptığı açıklamalar,

“Kuzey Cephesi” savaşının bitmediğini göstermiştir.

CNN Türk’te M. Ali Birand ve Cengiz Çandar’ın “Pentagon’un beyni” olarak lanse ettikleri Wolfowitz’in sürmanşetlere taşınan “Türkiye, evet biz bu işte hata yaptık, demeli” sözleri savaşın henüz yeni başladığının bir işareti olarak değerlendirildi.

“Ve Türkiye’de bize destek olacağını düşündüğümüz, aramızdaki ittifakın çok önemli geleneksel destekçisi kurumlardan aradığımız desteği bulamadık.

Hangileri özellikle?

Tahmin ediyorum ki biliyorsunuz hangilerini kastettiğimi, ama örneğin ordu... Ordu, hangi nedenle olursa olsun, o önemli ve de oynamaları gereken liderlik konumuna tam olarak sahip çıkamadı. Ama asıl hayal kırıklığı şuydu: Türk kamuoyu ve bunun yansımaları olarak Türk hükümeti, Irak’ta neyin mücadelesinin verildiğini anlayamadı.

Türkiye’nin ulusal çıkarları ve ulusal stratejilere bakacak olursanız, özellikle sizin sisteminizde geçerli olan şu: ordunun söylemesi gereken bir şey vardı: ‘Amerika’yı destekle-

Mehmet Ali Birand, Washington’dan bildiriyor

CONİ AFFETMİYOR

Ali başına belayı
Türkiye’de
DİTİB’in
WOLFOWITZ’İN
SÖZLERİNE KARŞI
KURAN’I OKUYAN
MÜSLÜMANLARIN
KURAN’I OKUYAN
MÜSLÜMANLARIN

Amerika Savunma Bakan Yardımcısı Wolfowitz, Irak savaşındaki tavırları nedeniyle hem hükümete hem de orduya kızgınlıklarını ilk kez bu kadar sert dile getirdi: Türk ordusu kendisinden beklenen liderliği gösteremedi. Hükümet de Irak’taki gerçekleri anlayamadı

mek Türkiye'nin çıkannadır' demeliydi. ”

Ve Wolfowitz bu sözleriyle Türkiye'deki Amerikan emperyalizmine bağımlı siyasal sistemin ne olduğunu, ana unsurunun kimlerden oluştuğunu, bugüne kadar yapılmış tüm değerlendirmelerden çok daha açık ve net olarak ortaya koymuştur.

Bugüne kadar Amerikan emperyalizminin ve onun yerli işbirlikçilerinin iktidarı korumak ve kollamak amacıyla 12 Mart ve 12 Eylül'de askeri darbe yapan, milyonlarca insanı işkencelerden geçiren, yüzbinlerce insanı cezaevlerine kapatan “anlı ve şanlı Türkiye Cumhuriyeti ordusu”, Wolfowitz'in açıkça ifade ettiği gibi “bizim sistemimizin” “liderlik konumunu” oluşturmaktadır. Ancak bu “liderlik”, Amerikan emperyalizminin isteklerini anlamakta, “yeterince anlamakta” yetersiz kalmıştır.

Amerikan emperyalizminin “Kuzey Cephesi” savaşının birinci noktasını bu “liderlik konumu”na “yeterince” sahip çıkmayan Türk silahlı kuvvetleri” oluşturmaktadır.

“Eğer ben bir Türk olsaydım 'ne olursa olsun, son zamanlarda neler yaşadysak yaşayalım Türkiye'nin dünyadaki en güçlü dostu, en büyük müttefiki Amerika Birleşik Devletleri' dir' diye düşünürdüm.”

Evet, “ne olursa olsun” “Türkiye'nin dünyadaki en güçlü dostu, en büyük müttefiki ABD'dir” diye düşünülmelidir! Aksi halde?...

İşte “Kuzey Cephesi” savaşının gelişimini ve savaşın rotasını belirleyecek olan da bu sorunun yanıtı oluşturmaktadır.

“Şöyle bir Türkiye olmalı: Her şeye, Kuzey Irak'ta olan her şeye şüpheye yaklaşmayan, 'Amerikalıların ne istediğini umursamıyoruz' demeyen, 'İran ve Suriye ile ne problem olursa olsun onlar bizim komşumuz' demeyen bir Türkiye olmalı. Şöyle bir Türkiye olmalı. 'Evet biz bir hata yaptık' demeli... 'Irak'taki olaylara daha duyarlı davranmalıydık. Bilmedik. Ama artık biliyoruz. Nerede ne kadar yardımcı olabiliyorsak o kadar yardımcı olmalıyız Amerikalılara' demeli. Çünkü bu Türkiye'nin çıkarları için de çok önemli, Türkiye oradaki gelişmelerden en hızlı ve de en fazla yararlanacak ülke.”

Böylece Amerikan emperyalizminin Savunma Bakan yardımcısı Wolfowitz'in (M.

Ali Birand'ın sözleriyle “Pentagon'un beyni”nin) ağzından savaşın hedefleri açıkça ortaya konmuştur.

Bundan sonra, Türkiye oligarşisinin her askeri yöneticisi Amerikan emperyalizminin her istediğini, kayıtsız-şartsız yerine getirmeye hazır olmalıdır. Bugüne kadar sergiledikleri işbirlikçilik, Amerikan emperyalizmine yetmemektedir. Daha çoğu, tam ifadeyle, tümüyle işbirlikçiliğin gerekleri yerine getirilmelidir.

Bu savaşta Amerikan emperyalizminin “silahları” ise, yine Wolfowitz'in açıklamasında ifade edilmiştir: Türkiye'deki “**stalinist ekonomi**”ye karşı olan, popüler dille ifade edersek, “devletin küçültülmesi” yanlısı herkes.*

Böylece Türkiye Cumhuriyeti adını taşıyan oligarşik yönetim ve onun askeri kurmayı, sözcüğün tam anlamıyla işbirlikçiliğin son sınırına ulaşmışlardır. Önlerinde hiçbir seçenek (alternatif) bulunmamaktadır. Ya Amerikan emperyalizminin konjonktürel politikalarının gereklerine her koşulda uyacaklardır, ya da...

“Ya da”...

İşte bugün için tam olarak belirginleşmeyen de burasıdır. Amerikan emperyalizminin kendi konjonktürel politikalarına mevcut siyasal-askeri yönetim kayıtsız-şartsız uymadığı ve gerekli askeri desteği vermediği koşullarda ne yapılacağı sorusu Wolfowitz'in açıklamalarında yanıtız bırakılmıştır.

Bugüne kadar “büyük ve ulusal çıkarlar” sözkonusu olduğunda devreye giren genelkurmayın bu kez “ulusal çıkar”lar nedeniyle “çağdışı ulusal çıkarlar”a karşı devreye girmesi istenmektedir. Sorun, bunun nasıl ve kimler tarafından yerine getirileceğidir.

Burada bir dizi ilişkiler, güç dengeleri, oligarşik yönetimin kendi iç çelişkileri devreye girmekle birlikte, sorunun yanıtı **yönetimin askerileştirilmesi** olarak ortaya çıkmaktadır. Bu da, Pakistan'da Pervez Müşerref darbesi ve sonrasında askeri yönetimin Türkiye'ye “model” olarak biçilmesi demektir. Oysa ki, Pakistan “modeli”, Türkiye'deki askeri darbelerin bir versiyonundan başka

* Wolfowitz şöyle demektedir: “ABD olarak, Irak'ı demokrat, birleşik bir ülke olarak korumaya çalışıyoruz. Orayı yeniden yapılandırmaya çalışıyoruz. **Stalinist ekonomiyi**, 30 yıldır yaşadıkları baskı rejimini yıkıyoruz. Ayrıca oradaki bütün fırsatlar Türkiye ve tüm komşuları için büyük olanaklar yaratacaktır.”

birşey değildir.

Böylece sorun, Türkiye’de bir askeri yönetim nasıl ve kimlerden oluşturulacağı şeklini almaktadır.

Amerikan emperyalizmi, düne kadar “hizaya getirmek” istediği siyasal-sivil yöneticileri, ordunun “big stick”iyle (büyük sopa-sıyla) “hizaya getirirken”, bugün sopanın bizzat kendisi gündeme getirilmiştir. Milli Güvenlik Konseyi sekreteri Orgeneral Tuncer Kılınc’ın Avrupa konuşmalarının manşetlere taşınması, sopanın yönünü açıkça göstermiştir.*

Wolfowitz’in açıklamaları ardından yapılan “yorumlar”da, ordunun “bazı üst düzey komutanları” ile “alt kademelerdeki” ABD karşıtlığından sözedilirken, Kara Kuvvetleri Komutanı Aytaç Arman’ın adının ilk başta anılması, “üst düzey komutanlar”ın kimler olduğunu daha açık hale getirmiştir.

Tüm bunların arka planında ise, Amerikan emperyalizmi ile Türkiye’nin “stratejik ittifakı” ve Türkiye’nin “stratejik müttefik” olarak “üstüne düşeni yapmadığı” yorumları yer almıştır. Böylece sorun, Türkiye’nin “jeo-politik” ve “jeo-stratejik önemi”ne, ABD ile “stratejik ittifak” konusuna kaydırılarak, “yeni askeri yönetimin” bu “stratejik ittifakı” kabul edenlerden oluşturulacağı “sinyalleri” verilmiştir.

Oysa ki, Amerikan emperyalizmi “**stratejik ittifak konsepti**”ni çok uzun zaman önce **terk etmiştir**. NATO’nun “genişlemesi” görünümünü altında eski yapısının ortadan kaldırılması, Amerikan emperyalizminin “ittifak” ilişkilerini bir yana bırakmasının en açık örneği olmuştur.

“İttifaklar, çoğu zaman uluslar arasındaki kültürel bağ ve karşılıklı çıkarlar üzerine kurulu resmi mutabakatlardır ve uzun vadeli bir tehdide karşı ve kapsamlı bir savunma mekanizması sağlamak için yaratılmışlardır. Buna karşın, koalisyonlar geçici-

dir, belirli tehditlere karşı ortaya çıkarlar ve koalisyonun maksadı tahakkuk edince dağılırlar. **Koalisyonlar** karakter itibarıyla politik olarak zayıftırlar ve ihtiyaç dışında gelişirler, düzenli ilişkilerin yaşandığı **tarihi ilişkiler olmaksızın da milletleri birleştirirler**.

Yeni ve gelişmiş teknoloji teknikleri her ne kadar koalisyon ortakları ve 21. yy komutanları arasındaki iletişimi tam anlamıyla sağlasa da, koalisyon çabaları, teknik yetersizlikler, yabancı dil zorlukları, kültürel asimetrikler, tarihi ve jeopolitik konuların önemsenmemesi yüzünden başarısızlığa uğrayabilmektedir. Başarılı koalisyonun ilacı teknoloji değil, koalisyon ortakları arasında kurulan iletişim ve sağlanan ‘güven’dir...

Gelecek koalisyonlar, Amerikan liderlerinin başanya ulaşmada, süregelen stratejik sonuçlara ulaşma gibi değerlerini benimseyeceklerdir. Birçok örnekte görüldüğü gibi, **askeri koalisyonlara** duyulan ihtiyaç her zamankinden daha çok olacaktır. Çünkü **koalisyon harbi**, uzun vadeli ve stratejik çözümlerin tek yoludur.”

** (abç)

Görüldüğü gibi, Amerikan emperyalizminin yeni “ittifak konsepti”, tümüyle “**askeri koalisyonlar**”a yönelmiştir. Bu nedenle, Amerikan emperyalizmi için artık “stratejik ortaklık (ittifak)” sözkonusu değildir. Bu da, Pentagon uzmanlarına göre, uzun dönemli bir “tehdit” unsurunun mevcut olmamasının bir sonucudur. Böylece, emperyalist sisteme karşı sürekli bir alternatifin (sosyalist sistemin) bulunmadığı koşullarda, emperyalist ülkeler arası ilişkilerde “komünist tehdit” uzun süreli ittifakların ortak paydası olmaktan çıkartılmıştır.

Böylece Wolfowitz’in ağzından Amerikan emperyalizminin, M. Ali Birand ve Cengiz Çandar aracılığıyla salladığı “sopa”nın “medya”da gösterildiği gibi olmadığı açığa çıkmaktadır.

Bugün tarihi az çok bilen ya da okuyan Amerikalı ya da Avrupalı herkesin bileceği gibi, Türkiye Cumhuriyeti, Kurtuluş Savaşı öncesi Osmanlı İmparatorluğu’nun yaşadığı

* Milli Güvenlik Konseyi sekreteri Orgeneral Tuncer Kılınc’ın 15 Nisan’da Brüksel büyükelçiliğinde yapılan toplantıda Milli Görüşçülere “yobazlar” dediği 24 Nisan tarihinde *Hürriyet* gazetesi tarafından sürmanşetten verilmiştir. Ertuğrul Özkök de aynı günkü yazısında “kriptoyu okudum” diyerek, devletin gizli belgelerini deşifre ederken, Tuncer Kılınc’ın AB karşıtı konuşmasını öne çıkarmıştır. 25 Nisan günü *Hürriyet*’in sürmanşetinde bu kez Tuncer Kılınc’ın aynı toplantıda “alırısın boyayı-kağıdı, basarsın parayı” sözleri yer almıştır.

** Robert H. Scales, *Future Warfare*, s. 191-203.

savaş koşulları üzerinde inşa edilmiştir. Cezayir'den Yemene, Filistin'den Kafkasya'ya kadar geniş bir toprak üzerinde savaşmak durumunda kalmış olan Anadolu insanı, bu savaşlarda büyük kayıplara uğramıştır. Nedenini bilmedikleri ve sonuçta bir işe yaramayan, hatta Anadolu topraklarını kaybetme durumuyla yüzyüze gelen "büyük" bir imparatorluğun "torunları" dış ülkelerdeki savaşlardan uzak duran bir politikayı esas almışlardır ("Yurtta sulh, cihanda sulh"). II. yeniden paylaşım savaşında açık biçimde uygulanan bu politika, Kore Savaşı'yla birlikte terkedilmişse de, Kıbrıs olayları ve 1974 Kıbrıs işgaliyle birlikte (1964'de Johnson Mektubu'yla başlayan süreç) "milli savunma" çerçevesine dönüştürülmüştür. 1991 Körfez Savaşı'nda T. Özal'ın "bir koyup üç almak" için "savaşanların" yanında yer alma tutumu, cumhuriyet tarihinin ilklerinden olan genelkurmay başkanının istifasıyla engellenmiştir.*

TÜSİAD başkanı Tuncay Özilhan'ın 26 Mart 2003'de Ceylan Otel'de yaptığı konuşmada ifade ettiği gibi, "yüzyılımızın gereklerine uygun bir ulusal çıkar tarifi yapmak yerine, geçen yüzyılın anılarıyla beslenen bir ulusçuluk"tur söz konusu olan. Bugün hesaplaşılacak istenen işte bu "geçen yüzyılın anılarıyla beslenen" ve harp okullarında temel ideolojik eğitim unsuru olan milliyetçilik. Düne kadar anti-komünist amaçlar için varedilen bu milliyetçilik, bugün Amerikan emperyalizminin "askeri koalisyon" anlayışına uymamaktadır. Bu nedenle sorun, ordu içinde başlı başına bir ideolojik bakış açısı haline getirilmiş olan bu anti-komünist milliyetçiliğin nasıl etkisiz kılınabileceğidir. Kendi içinde "Atatürkçülük" (birkaç yıllık yeni söylemle "kemalizm") şeklinde bütünleştirilmiş olan bu milliyetçiliğin bertaraf edilmesi üst komuta kademesinin değiştirilmesiyle ve Amerikanın çıkarlarını kendi öz çıkarı olarak kabul etmeleriyle sağlanabilecek durumda değildir. Bu amaca ulaşmak için, bir yandan tüm harp okulları ile askeri akademilerin **egitim sisteminin değiştirilmesi**, öte yandan ordu içinde **büyük bir tasfiye** hareketinin yapılması gerekmektedir.

Amerikan emperyalizminin "sopa"sının

* 1991 Körfez Savaşı sırasında genelkurmay başkanı olan Necip Torumtay istifa etmiş ve yerine Doğan Güreş atanmıştır.

ikinci yanı ise, sivil bürokrasi ve siyasal yöneticilerdir. Özellikle mecliste büyük bir çoğunluğa sahip ve tek başına iktidar olmuş AKP'nin bulunduğu koşullarda, AKP'nin Amerikanın çıkarlarıyla özdeşleştirilmesi ve buna bağlı olarak **sivil bürokrasinin** (deyim uygun düşerse) "kemalist" unsurlarının tasfiyesi Amerikanın ikinci büyük önceliği durumundadır.

Hürriyet gazetesinin yayınlarında ve Ertuğrul Özkök'ün yazılarında açıkça sergilediği gibi, Türkiye'nin Amerikan emperyalizminin istediği bir "koalisyon gücü" haline getirilmesi için, iki kesim birbiriyle çatıştıkları sonuç alınmak istenmektedir. Bir bakıma Amerikan yönetimi, eski "iti ite kıldırma" politikasını uygulamaya sokmuştur.

Wolfowitz'in açıklamasında ortaya konulduğu gibi, bir tarafta "geçen yüzyılın anılarıyla beslenen" "laik-milliyetçiler", diğer tarafta "liberal-şeriatçılar" bulunmaktadır. Ordu ve sivil bürokrasi içindeki "geçen yüzyılın anılarıyla beslenen milliyetçiler"e karşı AKP'nin "liberalizm"i harekete geçirilirken, AKP'nin "şeriatçılığın" karşı ordu ve sivil bürokrasinin "laikçiliği" harekete geçirilmektedir. Ve her zaman olduğu gibi, bu "savaş" "medya" aracılığıyla yönlendirilmektedir.

Özellikle Doğan Holding'in yayın organlarında bir gün AKP'ye övgüler dizen şürmanşetler atılırken, ertesi gün kolaylıkla "laiklik elden gidiyor" şürmanşetleri atılabilmesinin nedeni de bu savaşın "iti ite kıldırma" taktiğinden kaynaklanmaktadır.

Bu "savaşın" galibi yoktur. Amaç, "savaşan güçler"i birbirlerini yıpratarak, tek başına bir güç olmaktan çıkartmaktır. Zayıflatılan tarafların, zayıfladıkları oranda, Amerikan emperyalizminden destek arayışına gireceği hesaplanmaktadır. AKP, "laiklik" adına yapılacak bir askeri darbeye karşı Amerikan emperyalizmini "müttefik" olarak kabul ederken, genelkurmay "şeriatçılığa" karşı Amerikan emperyalizminin "müttefik" olacağını varsaymaktadır. Böylece Amerikan emperyalizmi, taraflar arasındaki "savaşın ve barışın" anahtarı durumuna gelmektedir.

Bugün Amerikan emperyalizmi için ideal gözüken çözüm, Pervez Müşerref tipi bir yönetimdir.

İşte bu ortamda "İngiltere'nin saygın kuruluşlarından"(!) *The International Institute for Strategic Studies*'in (Uluslararası Stratejik Araştırmalar Enstitüsü-IISS) yıllık "stratejik raporu" yayınlandı.**

IISS raporunun basına yansıyan bölümlerinde, “önceden harekâta karşı olduğu bilinen TSK’nın, hareketin kaçınılmazlığı ve Kuzey Irak’ta bir Kürt devletine yolaçması olasılığı nedeni ile ABD’nin desteklenmesi gerektiğini anladığı”ndan sözedilirken, “AKP liderliğinin ise büyük bir ikilem yaşadığı” “iç siyasi kaygılar ve partinin oy tabanında yapacağı etki nedeni ile kararsızlık sergilediği” ve AKP’nin “ABD, Türkiye’nin desteği olmadan Irak’a saldıramayacağı” varsayımından hareket ettiği değerlendirilmesine yer verilmiştir. IISS raporu, “eğer hükümet önümüzdeki birkaç yıl içinde herhangi bir radikal adım atarsa, Batı’da ne kadar kabul edilemez ve ne kadar zıtlaşmayı göze alan bir tavır olarak görülürse görülsün, hükümeti devirebilir” saptaması yaparak “sopa”nın bir yönünü açık biçimde ortaya koymaktadır.

Bugün bu “savaş”ın hangi aşamalardan geçeceği ve nasıl “sonuç” alınacağı belli olmamasına karşın, “savaşın” tarafları “savaş-tranlar” ve bunların işbirlikçilerinin kimler olduğu açıktır. Doğan Holding’in yayın organlarının başındaki Ertuğrul Özkök ve *CNN Türk*’ün yöneticisi Nuri Çolakoğlu ve “Yakup Cemil” rolünde M. Ali Birand, bugün devletin en üst yöneticilerini, generalleri suçlayabilecek, aşağılayabilecek boyutta güç sahibidirler. Bu güç, Ertuğrul Özkök’te *Sabah* gazetesinin sahibi olma “takıntısıyla” sürerken, Nuri Çolakoğlu’nun silah satıcılığıyla elde ettiği aile çıkarlarının korunmasıyla desteklenmektedir.

“Savaşınlan” kesimlerin bilmesi gereken tek gerçek, Amerikan emperyalizminin artık Türkiye’de siyasal ve ekonomik bir istikrar arayışı içinde olmadığıdır. “Ortadoğu’da istikrarlı bir Türkiye” Amerikan emperyalizmi için bir ayakbağı durumuna gelmiştir. TÜSİAD’ın kendini akıllı zanneden “patronlar”ının bilmesi gereken ise, Amerikan emperyalizminin “yeni bir jeo-politik bölgesel güce” ihtiyacının olmadığıdır.

Şüphesiz bu “savaş”ta, olayları televizyonlar ve gazetelerden izlemekle yetinen sadece halktır. Onlar, Amerikan emperyalizminin “sopa” sınırının kimin başına ineceğini izlerken, bu ülkede kimin kimi yönettiğinin belirsizleştiğini de görmek durumundadırlar. Ancak dört yılda bir yapılan “demokrasi” oyununa ve “askeri darbelere” alışmış olan halka, bu süreçte hiçbir rol ve görev biçilmemiştir. Bunlar içinde tek istisna kent küçük-burjuvazisidir.

“Globalizm”e aşık olmuş kent küçük-burjuvazisi, kozmopolit kültürüyle, hayalleriyle “serbest piyasa oyuncusu” durumundadır. Onların tüm “dinleri ve imanları”, vizesiz gideceklerini hayal ettikleri Avrupa ülkeleri ve dolan, borsanın, bonoların inip-çıkması “seviyeleri”dir. En hoşlandıkları bilgisayar oyunu ise, dezinformasyon haberlerle “devlet yöneticilerinin” birbirleriyle tutuştuğları “iktidar savaşı”dır. Dün mankenlerin “paraziti” haberlerini büyük zevkle izleyen bu kesim, bugün “siyasi parazitler”le gününü geçirmeye çalışmaktadır. Onlar, dün “hafif frikik pozisyonunda”*** manken fotoğraflarının tüketicisiyken, bugün AKP’li bakanların “güzel türbanlı” eşleriyle ilgilenmektedirler.

Bu dönemin en gözde bireyi, kendi çıkarını düşünen ve bu çıkar için her türlü aşağılanmayı kabul eden bireydir. Onur, namus gibi kavramlar beş para etmediği gibi, ulusal bağımsızlık, ulusal onur da para getirmemektedir. M. Ali Birand gibi herhangi bir gazetecinin, üstüne toz kondurulmayan devlet yöneticilerini, “toplumun en güvenilir kurumu” diyerek göklere çıkartılan ordunun generallerini kolayca aşağılayabildiği ve hiçbir tepki görmediği bir ortamda, ikinci sınıf bir Amerikan yöneticisinin tehditleri ve aşağılaması fazlaca önem taşımamaktadır.

*** Doğan Holding sahibi Aydın Doğan *Zaman* gazetesinde yayınlanan röportajda şöyle söylemektedir:

“Aşırıya kaçmamak kaydıyla. Milliyet Gazetesi’nde derdim ki Doğan Heper’e, ‘Her gün birinci sayfada güzel bir kadın görmek istiyorum.’ Ama çok apaçık olmayan bir resim olmasını isterdim. Hatta, işte Atatürk kadını falan derdim. Son zamanlarda Atatürk kadını çok kapalı kaldı. Biraz da frikiki falan olsun diyordum.” (*Zaman*, 9 Eylül 2003).

** Son dönemlerde “stratejik araştırma enstitüleri” “medya”da sıkça yer almaktadır. Özellikle CIA’nın CSIS’i Ecevit hükümetinin düşürülmesi çalışmalarında ve erken seçim konusunda önemli bir “kaynak” (dezinformasyon aracı) olmuştur. Bugün bu “kaynak” görevi, İngiliz MI-5’in IISS’ine düşmüş görünmektedir.

Mandacılar ve Mandalar

“Eskiden burjuvazi ulusun başı sayılırdı, ulusun haklarını ve bağımsızlığını savunurdu, bunları ‘herşeyin üstünde’ sayardı. Bugün artık ‘ulusal ilke’den iz kalmamıştır. Bugün burjuvazi, ulusun haklarını ve bağımsızlığını dolarla trampa etmektedir. Ulusal bağımsızlık ve ulusal egemenlik bayrağı geminin bordasından denize atılmıştır. Eğer siz, komünist ve demokratik parti temsilcileri, yurtsever olmak istiyorsanız, ulusun yönetici gücü olmak istiyorsanız, bu bayrağı başınızın üstünde yükseltmek ve onu ilerilere taşımak hiç kuşku yok ki size düşer. O bayrağı sizden başkası yükseltemez.”

(Stalin, *Son Yazılar (1950-1953)*, s. 190-191, Sol Yay., Üçüncü baskı).

Anımsanabileceği gibi, 1980 sonrasında devrimci mücadeleye karşı yürütülen karalama kampanyası ilk yıllarda kadın sorunu gibi marjinal alanlardan başlatılırken, ideolojik saldırının odak noktası “çağ değişti” söylemine oturtulmuştur.

T. Özal’ın “çağ atlama” söylemi, giderek “köşe dönme” çabalarıyla birleştirildi. “Benim memurum işini bilir” sözleriyle başlayan rüşvet ve yolsuzluk, devletin tüm kademelerine yayılırken, rüşvet almak normal bir olay haline geldi.

“Özelleştirme” adı altında halkın vergileriyle kurulmuş olan KİT’ler birer birer elden çıkartılırken, ekonomik gelişme için “devletin küçültülmesi” gerektiği teorileri sihirli bir değnek gibi her yerde söylenmeye başlandı. Özel üniversiteler, özel okullar birbiri ardına açılırken, sağlık hizmetleri özelleştirildi. KDV çıkartılarak, toplanan vergilerin “yol, su, köprü olarak kendilerine geri döneceğine” insanlar inandırıldı.

Böylece halk kitleleri, devlet dışında gelişen her yeni olay karşısında yeni beklentilere sokuldular. Giderek “devlet”, ekonomiyeye büyük yük getiren bir ağırlık olarak görmeye başlandı.

Birbiri ardına kurulan limited şirketler, giderek “şirketler grubu”na, holdinglere dö-

nüştürülürken, Amerikanvari yeni işadamları ortaya çıkmaya başladı. “İhracata yönelik sanayileşme” adı altında ucuz işgücü ve devlet sübvansiyonları ile sağlanan “ihracat hamlesi”, Anadolu liselerinin, özel okulların İngilizce eğitimiyle birleştirildi. Anne-babalar, çocuğunu bu okullara sokabilmek için onları “yanış atı” gibi görmeye başladılar. Bu okullardan mezun olan İngilizce bilen çocuklarının bir yabancı şirkette bulacakları işin hayalleri, “yeni yaşam” tarzına geçmenin hayallerini getirdi. Birbiri ardına inşa edilen “plazalar”, “yeni yaşam mekanları” hayallerin gerçekliği olarak algılanmaya başlandı.

Hiç kimse, 1985 yılında 12 milyar dolar olan iç borcun 2001 yılında 72 milyar dolara çıktığına bakmadığı gibi, dış borçların 112 milyar dolara çıkmasına da aldırmış etmedi.

Borsa endeksi, dolar kuru, tarım taban fiyatlarından çok daha fazla toplumun ilgi alanı haline gelirken, on milyonları aşan “ingilizce bilen” çocukların hangi şirkette iş bulacaklarını bile düşünemez hale geldiler. Eğlence sektörü ve turizmin en gözde iş alanları olarak önlerinde durduğuna inandıklarından, arz-talep yasasının işe yaramaz olduğunu bile düşünür oldular.

Bu ortamda devletin askeri gücü, onla-

rn yaşam tarzlarının düşmanı olarak gösterilen “teröristleri” ve “bölücülerini” istediği gibi öldüren, işkence yapan bir güç olarak, “en güvenilir kurum” haline gelmiştir.

Ama sonunda ödeme zamanı gelmiş, 2001 Şubat krizi patlak vermiştir.

Tüm ekonomik araçları satılan, küçültülen devletin yapabileceği birşey olmadığı bilindiğinden, “kurtarıncının” dışardan, Amerika’dan gelmesi beklenmiştir. İMF, “büyük kurtarıncı” olarak toplumun karşısına çıkarılmıştır.

Sıradan IMF memurlarının, bakanları, başbakanları teftiş etmeleri, sorguya çekmeleri, Niyet Mektupları imzalatmaları olağan ve doğal görülmüştür. Birkaç bin dolarlık harcırahla görev yapan IMF memurlarının başbakan koltuğuna oturarak basın toplantısı yapması hiçbir şekilde yadırganmamıştır.

Rüşvet alan devlet görevlilerine hiçbir saygı duymayan insanlar, devletin en üst düzeyinde yer alan ve kendi seçtikleri bakanlara, başbakanlara yapılan “saygısızlığa” da aldınış bile etmemişlerdir.

Artık varsa da, yoksa da herşey IMF, Dünya Bankası, AB ve ABD’den gelecek haberlere, “olumlu sinyallere” kalmıştır.

Böylece ulusal-devlet, ulusal bağımsızlık, ulusal kalkınma, ulusların kendi kaderini tayin hakkı gibi kavram ve ilkelerin içlerinin boşaltıldığı, “kaç para eder” diye sorulduğu bir ortam yaratılmıştır.

Rüşvet alan devlet memurları, mafya ile işbirliği yapan politikacılar “medya”nın gündeminden düşmezken, ekonomiyi kimin yöneteceği sorusu, giderek ülkeyi kimin yönetmesi gerektiği sorusuna dönüştürülmüştür.

Her zaman olduğu gibi, kurtarılmayı bekleyenlere “kurtarıncı” gelmiştir: AB.

Tüm Türkiye insanı, kurtulmak için “kurtarıncı”nın, AB’nin önkoşul olarak istediği Kopenhag kriterlerinin yerine getirilmesini beklemeye başlamıştır. Artık kurtulmak an meselesi olmuştur. Yapılması gereken tek şey AB’nin her istediğini yerine getirmektir.

Böylece toplumun, kendisini kurtaracağına inandığı her “kurtarıncının” her istediğinin yapılmasını ister hale geldiği bir aşamada, Amerika, “büyük kurtarıncı” olarak ortaya çıkmıştır. 62 bin askerinin Türkiye’de üslenmesi karşılığında 32 milyar dolar vereceğini söyleyen Amerika’nın, AB’den daha “büyük kurtarıncı” olarak görülmemesi için hiçbir neden kalmamıştır. Daha düne kadar birkaç milyar dolar için IMF’nin her dediğini yap-

mak gerektiğine inananlar, 32 milyar için yapılmayacak hiçbir şeyin olmadığını düşünmeye başlamışlardır.

Dün IMF’den, AB’den gelecek birkaç milyar doların hesabını yapanlar, 32 milyar dolar karşısında hesap makinalarını bile kullanamayacak kadar şaşırılmışlardır.

Kıbrıs gibi “ulusal dava” önemsiz bir ayrıntı olarak görülürken, “ver-kurtul”culuk tek politika olarak ortaya çıkmıştır.

Ulusal kaynakların kullanılmasıyla ulusal kalkınmanın sağlanabileceğine ilişkin her türlü açıklama, çağrı vb.’ni ellerinin tersiyle bir yana itmişlerdir. O güne kadar uğruna “ölüm”ü göze aldıklarını söyledikleri ulus, ulusal bayrak, ulusal-devlet ayak bağı, “çağdışı” ilan edilirken, “Amerikan imparatorluğu”nun bir eyaleti olmak, Amerikalı bir genel vali tarafından yönetilmek istenir hale gelinmiştir. Üstelik, bu sayede gençlerin “at yarışıyla” sokuldukları özel okullarda, Anadolu liselerinde öğrendikleri İngilizceleri de işe yarayacaktır!

Sonuçta Türkiye’de, ekonomisinden siyasetine her alanın yabancı bir gücün yönetimi altına girmesinin tek çıkış yolu olduğunu düşünen önemli bir kesim yaratılmıştır.

Yaşamlarında devletten ve devlet yöneticilerinden baskı, zulüm, terör ve vergi dışında birşey görmemiş olan, sadece seçimden seçime verilen birkaç zam ve vaatlerle yetinen, emredilen ve emirlere boyun eğdirilen geniş halk kitlelerinin böylesi bir ortamda “devletine”, “ulusuna” sahip çıkmasını beklemek olanaksızdır.

Ulusal bağımsızlığın ve ulusal hakların Amerikan emperyalizmi tarafından askeri güç ve tehditle ayaklar altına alındığı bir dönemde, ulusal bağımsızlığa, ulusal haklara karşı gösterilen kayıtsızlık ve düşmanlıklar, Amerikan emperyalizminin amaçlarına kolayca ulaşmasına hizmet etmektedir.

Gerçek ulusal bağımsızlığın ne olduğunu tanımamış, “bağımsızlık” adı altında Amerikan emperyalizminin yeni-sömürgeci haline dönüştürülmüş bir ülkede, ulusal bağımsızlığı savunmak ve anlatabilmek de kolay değildir.

Tam bağımsız ve gerçek demokrasiye sahip bir ülkede yaşamamış, bunun nasıl bir şey olduğunu bilemeyen, yıllar boyu “milli menfaatler” adına her türlü baskıya, haksızlığa, yoksulluğa katlanmış bir halkın kendiliğinden ulusal bağımsızlığına sahip çıkacağını beklemek safdilliktir.

İnsanların, dünyanın ayaklarının altına “global” ölçekte serildiğine inandırıldığı bu ortamda, yabancı dil bilen, “uyanık”, “işbitirici” her bireyin kendini kurtarabileceğine olan inanç, artan oranda “devlet”, “ulus” gibi ağırlıklardan kurtulmak gerektiği düşüncesinin yaygınlaşmasını getirmiştir.

Eğitim görmüş kent küçük-burjuvazisinin saplantısı haline gelmiş olan “yeni yaşam tarzı” ve bu amaçla “köşedönme” tutkusu, günü, anı yaşamının bir ideolojisi olmuştur. Dün ve yannın hiçbir öneme sahip olmadığı, her türlü eğlencenin ve eğlenmenin tek yaşam amacı haline getirildiği bu yaşam tarzı tutkusunun en büyük engeli, yine “devlet”, “ulus” olarak görülmüştür.

Kent küçük-burjuvazisinin saplantısı, kendilerine engel olarak gördükleri “devlet” ve “ulus”tan kurtulmaktır. Bunların karşısında geliştirdiği savaş aracı ise, “demokratik özgürlükler”dir. Bu amaçla, anti-demokratik her türlü olay ve olgu, “devlet”in geriye itilmesi, “devlet gücü”nün ortadan kaldırılması için kullanılmaya başlanmıştır. Bu nedenle, Greenpeace, Bergama eylemleri, “Manisalı gençler”, onların gözde konuları haline gelmiştir.

Bunların “devlet karşıtlığı”, “globalleşen dünyada ulusal-devletlerin öneminin kalmadığı” teziyle bütünsellik gösterirken, tüm istedikleri “bireyin önünün açılması”dır. Amerikan emperyalizminin ve diğer emperyalist ülkelerin “iç ve dış tehdit”i gerekçe göstererek devletlerinin zor gücünü alabildiğine güçlendirdikleri, “terörizme karşı savaş” sloganlarıyla bireyin “demokratik hak ve özgürlüklerinin” sınırlandırılmasına yöneldikleri bir dünyada, bu istemler, saçmalığın zirvesi haline gelmiştir.

Kendilerini, “vatandaşı” oldukları ülkenin dışında hiç kimsenin ciddiye almayacaklarının, sözlerini dinlemeyeceklerinin bile farkında değillerdir. Kendi “ulusal devlet”lerini kaybettiklerinde, öve öve göklere çıkardıkları “sivil toplum örgütleri”nin, “baskı grupları”nın bir işe yaramayacağını görmek bile istemezler. Yabancı bir gücün (Amerikan emperyalizminin ya da AB’nin) yöneteceği bir ülke onların ideal yaşamının gerçekliği olarak kabul edilir. Bunlar için, geçmişin “mandacılığı” ideal yönetim tarzıdır.

Ancak yanıtlanmayan soru, egemenliği altına girecek olan yabancı devletin, kendi vatandaşlarının çıkarlarını bir yana bırakarak, nasıl onların çıkarlarının savunucusu

ve kollayıcısı olacaktır.

Onların tek bildikleri şey, soldan devşirdikleri, devletin bir “baskı aygıtı” olduğudur. Kendilerinin “nasıl yaşayacağına” karar veren devlete karşıdır. Oysa ki devlet, egemen sınıfların baskı aygıtıdır. Ve kendilerinin de bileceği gibi, günümüzde egemen sınıf burjuvazidir.

Ama onları bu da düşündürtmeye yetmez. Çünkü kendileri de küçük de olsa burjuvadır. Doğal olarak, “egemen sınıf” içinde olduklarını düşünürler. Oysa ki, “egemen sınıf” olan burjuvazi, büyük burjuvazidir, kapitalist burjuvazidir. Dolayısıyla devlet, egemen sınıf olan kapitalist burjuvazinin çıkarlarının savunucusudur.

Yine de “ne fark eder” diyeceklerdir, “biz de o sınıfın işinde çalışıyoruz, öyleyse bizim de çıkarlarımız savunulacaktır”!

Kapitalizmin değiştiğine, “çağ atlandığına”, dünyanın “globalleştiğine”, “ulusal-devletler döneminin bittiğine” inandırıldıklarından, her söylenene, yapılan her uyarıya, tarihsel gerçeklere ve bilimsel bilgilere karşı söyleyecek bir söz bulurlar. Ve sonunda, devletin varolmadığı bir toplum ütopyasına ulaşırlar. Bunun da gerekçeleri ve gerçekliği Marksizm-Leninizmden devşirilir. Ama Marksizm-Leninizmde sözü edilenin “sınıfsız toplum” olduğunu görmezlikten gelirler.

Onların hayali, küçük-burjuva ideolojisinin egemen olduğu “tek sınıflı toplum”dur.

Onlar, bu hayalleriyle kapitalistlere, emperyalistlere de karşıdır. Kapitalistlerin tek yapması gereken sermayeyi koyup şirketleri kurmaktır. Onlar, bu şirketleri “profesyonel” olarak yöneteceklerdir. Ya kapitalizmin, kapitalist üretimin kendi yasaları diye sorulacak olursa, onlar bu yasaların “globalleşen dünyada” geçerli olmadığını hemen söyleyeceklerdir.

Küçük-burjuva oldukları için, kapitalizmin aşırı-üretim bunalımlarını bir saçmalık olarak kabul ederler. Onlara göre, pazarda bir malın fazla olduğu görüldüğünde, hemen daha az olan malın üretimine geçerek, aşırı-üretimden kurtulunacaktır. Onlar için, sadece aptallar bu durumu görmelerine rağmen aynı malın üretimini sürdürürler. Ama kapitalist üretimin legolarla yapılan bir oyun olmadığını düşünmezler.

Ellerine bir fırsat geçse ya da fırsat verilse, ülkeyi de, devleti de, şirketleri de çok iyi yöneteceklerine inanırlar. Çünkü onlar birer simyacıdır. Yükselen burçlarına ba-

karak yatırım kararları alabilirler. Borsada yaptıkları “büyük işler” başarılarının garantisidir.

Onların tüm ekonomik bilgisi liberalizme aittir. Devlet, kendi düzenlerini yıkmak isteyen “anarşist ve teröristlere” karşı polis ve askerden oluşmalıdır. Bunun dışında herşey bireye bırakılmalıdır. Birey, “tam fırsat eşitliği” koşullarında çalışmalıdır. Yasalar, parlamento, hükümet gibi güçler “fırsat eşitsizliği” yarattıkları oranda tasfiye edilmelidirler. Sadece polis ve askeri güçler için gerekli vergi dışında kalan tüm vergiler kaldırılmalıdır. Yollar, barajlar, kentler, fabrikalar “özel girişim” tarafından yapılacağından, devletin “sosyal” niteliğinden söz etmek bireyin haklarına ve girişim özgürlüğüne karşı olmak demektir. Bu serbest pazar ekonomisidir. İsteyen istediği mal ve hizmeti, istediği fiyattan satabilmelidir. Fiyatı yüksek bulanın satın almama özgürlüğü olmalıdır.

Onların tüm ekonomik düşüncesi, lüks malların üretim ve satışından kaynaklanır. Eğer birey o malı almak istiyorsa, fiyatının yüksekliğine bakmaksızın, karşılığını ödemelidir. Ve o mal satılmıyorsa üretilmemelidir. Say kanunu açıktır vs.

Peki işçiler ve köylüler, yani doğrudan üretimde çalışanlar ne olacaktır diye bir soru onlar için mevcut değildir. Çünkü onlar çalışmak ve kendilerine sunulanları tüketmekle yetinmek zorundadırlar. Onları hedefleyen üretim, sadece “zorunlu” bir üretdir, ama “gerekli” değildir.

Onların anladığı üretim, ekmek değil, pasta ve pasta çeşitleridir. Havayı fişeklerin ekmekten çok daha fazla kâr getireceğine inanırlar.

Böylece kârın kaynağına ulaşırlar. Onlara göre, kârın kaynağı “düşük üretim maliyeti” ile “yüksek” satış fiyatındadır. Üretim maliyeti ise, ucuz hammadde, ucuz enerji, ucuz işgücü demektir. Bunlar sağlanabildiği sürece, kâr edilememesi diye birşey sözkonusu değildir.

Ucuz hammadde demir, çelik, çimento, madenler vb.’dir. Bunların olabildiğince ucuz temin edilmesi gerekir. Ama aynı küçük-burjuvanın yönettiği demir, çelik, çimento vb. üreten şirketlerin de, aynı mantıkla hareket edecekleri düşünülmez. Tıpkı enerji alanında olduğu gibi. Bu durumda, küçük-burjuva “profesyonel”inin* yapabileceği tek şey, ucuz hammadde temini için hammadde üretim alanlarına el atmaktır. Böylece yöne-

timi altındaki şirket büyüyecek, şirketler grubu haline gelecektir. Bir inşaat şirketi olarak, demirden çimentoya, ağaçtan parkeye kadar tüm “girdileri” kendisi üretecektir. O zaman, kendi şirketlerinin ürettiği malları en ucuza alarak, maliyeti alabildiğine düşürecekğine inanır.

Ama yine geriye dönmek zorundadır. Hammadde üretimi yapan şirketlerin de maliyetleri olabildiğince ucuzlatması şarttır. Bunun için, onlar da “girdilerini” ucuz almak zorundadırlar. Demir-çelik üreticisi olarak, demir cevherini olabildiğince ucuz alması ve ucuz işgücü kullanması gerekir. Bu durumda, şirket yeniden büyüyecek ve madencilik sektörüne el atacaktır.

Gelinen aşamada artık fazla bir sorun kalmamaktadır. Madenler toprak altında bulunduğundan, toprağın mülkiyeti ortadan kalkmalıdır. Madenlerin bulunduğu her yerde toprağı kazma hakkını, “özgürlüğünü” tanıyan bir “devlet” yeterlidir. Bu nedenle maden ocaklarının devlet tarafından sembolik bir fiyatla (bir dolar gibi) maden şirketlerine verilmesi yeterlidir.

Artık geriye bu madenlerde ucuz çalışacak işçi bulmak kalmaktadır. Ancak bugünün koşullarında madenlerin işletilmesinden alınan “devlet resimleri ve vergileri” ortadan kalkacağından, işçilerin ücretleri fazlaca sorun olmayacaktır. Onlara daha düşük ücret vermek yerine, sağlanan vergi kazançlarından biraz daha fazla ücret vermek bile olanaklı olacaktır.

Böylece küçük-burjuvanın “profesyonel”

* 1 Mayıs günü Ertuğrul Özkök’ün yazısında bu “profesyonel”inin ayrıntılı bir tablosu çizilmiştir.

“Geçen hafta, yaratıcılığına hayran olduğum işadamlarıdan birinin bürosundaydım. Aslında, ‘Ev büro’ demek daha doğru.

Bebek’e tepeden bakan evin küçük odalarından birini büro olarak kullanıyor.

Önünde son nesil siyah bir laptop duruyor.

Masasının üzerinde bir saksı var.

Ama saksının içinde çiçek değil, küçük bir zeytin ağacı duruyor.

Nedense aklıma **Friedman**’ın ekonomide küreselleşmeyi anlatan ünlü kitabı **‘Lexus ve Zeytin Ağacı’** geliyor.

Evin her tarafı **Fikret Mualla** tablolarıyla dolu.

Masasının üzerinde bir yığın print edilmiş bilgi var.

Bunlar bilgisayar çıktıları.

Sahibi olduğu işyerlerinin hafta sonu ciroları en küçük ayrıntılarına kadar alınmış.

Hatta her mağazadaki her satıcının, ne kadar mal sattığı bile görüyor.” (*Hürriyet*, 1 Mayıs 2003)

yönetimi altındaki şirket, şirketler grubu haline dönüşürken, maliyetlerini olabildiğince ucuzlatmış olacak ve bu sayede piyasada yüksek kârlara ulaşacaktır.

Burada kâr, ucuzlatılmış maliyetler ile piyasada malın fiyatı arasındaki fark olarak ortaya çıkar. Onların anlayışına göre, malın piyasadaki fiyatı 100 olduğunda, maliyeti, örneğin 20'ye düşürüldüğünde, net kâr 80 olacaktır. Ama bir sorunun yanıtlanması gerekmektedir: Tüketici neden sadece kendisinin yönettiği şirketin malını satın almak zorundadır? Piyasada değişik şirketlerin malları bulunduğu koşullarda, kendisinin tercih edilebilmesi için birşeyler yapılması gerekmektedir.

Elbette küçük-burjuva "profesyonel" in en iyi bildiği şeylerden olan reklamlar, mal satışlarını artırmanın bulunmaz "ilacı"dır. Ama ne yazık ki, her reklam, ister istemez kârlarının bir kısmını reklam harcaması olarak tüketmeyi gerektirir.

Reklamlar yeterli satış rakamlarına ulaşmayı sağlamazsa, kendi malını tercih ettirebilmek için fiyat düşürme yoluna gitmek zorundadır. Hem zaten %80 kâr ettiğine göre, biraz azalmasının ne sakıncası olacaktır?

Ancak aynı kafa yapısına sahip küçük-burjuva "profesyonel"lerini diğer şirketlerin de işe alacağını ve tüm yönetim işlerini bunlara devredeceklerini düşünmemek için hiç bir neden yoktur.* Böylece küçük-burjuvalar küçük-burjuvalarla karşı karşıya gelecektir. Hepsi de birbirinden "akıllı ve uyanık" oldukları için, savaş çok çetin geçecektir!

Reklama karşı reklam, fiyat indirimine karşı fiyat indirimi vs. derken, yeniden doğru gidilmeye başlanılacaktır: Maliyetlerin aşağıya çekilmesi. Elbette bu da ucuz hammadde, ucuz enerji, düşük ücretler vb. unsurlar olarak yeniden ve topyekün karşılama çıkacaktır. Sonuçta, herşey hammad-

de kaynaklarının, enerji kaynaklarının vb. paylaşımına ve yeniden paylaşımına ulaşacaktır. Ne yazık ki, bu paylaşım, ancak zorla gerçekleştirilebilir. Böylece küçük-burjuva "profesyoneller", zoru ve bu zorun uygulayıcısı olan devleti yeniden keşfetmek durumundadırlar. İşte bu zaman küçük-burjuvanın "siyaset"e olan ilgisi ortaya çıkar. Artık "siyaset" "yüce" bir amaç olarak ilan edilir. Siyasete dizilen övgüler, devleti kendi çıkarları doğrultusunda kullanmaya yapılan övgüyle sürüp gider.

Devlet yeniden keşfedilir. Hem Berlusconi'nin bile yaptığı şeyleri "bizim devlet adamlarımız" neden yapmasın ki? Devlet denilen ne işe yarar ki?*

Yeniden devlet devreye girer. Bu devlet, küçük-burjuva "profesyonel" in istediği gibi davranması gereken devlettir.

İyi de, devlet gereksiz bir yük, ağırlık denilirken, yeniden nasıl böylesine yüzüstü devletçi olunabildiği de düşünülebilir. Ama bunun, bu küçük-burjuvalar için hiçbir önemi yoktur. Onların tek amacı, kendilerine teslim edilecek olan şirketi ve şirketleri büyütmek, kârlarını artırmaktır. Gerisi boş sözlerdir.

Sonunda devreye sokulan devletin, diğer devletler karşısında yeterince güçlü, sözü dinlenen bir devlet olmayacağı da ortadadır. Doğal olarak böyle bir devlet hammadde kaynaklarına sahip olmayı da sağlayamayacaktır.

Tüm bunların içinde gidip gelirken, kârın gerçek kaynağı ellerinin altında hazırda tutulduğundan, onunla ilgilenmeleri gerekmektedir. Bilip de bilmemezlikten geldikleri işte bu gerçek, **karşılığı ödenmemiş emeğe el konulmasından** ibarettir. Bu nedenle, küçük-burjuva "profesyonel" için köleci toplum, amaca ulaşmanın ideal biçimi-

* Bu, basit bir Robinson ekonomi hikayesidir. Engels bunun saçmalığını şöyle anlatır:

"Robinson, Cuma'yı 'elde kılıç' köleleştirir. Kılıcı nerden almış? Robinson öykülerinin düşsel adalarında bile kılıçlar, şimdiki değin ağaçlar üzerinde bitmez ve bay Dühring bu soruyu yanıtsız bırakır. Tıpkı Robinson'un kendine bir kılıç bulabilmesi gibi, Cuma'nın da bir sabah elde dolu bir tabanca ile ortaya çıktığını kabul edebiliriz ve o zaman tüm 'zor' ilişkisi tersine döner: Cuma buyurur ve Robinson imanı gevhercesine çalışma zorunda kalır." (Engels, *Anti-Dühring*, s. 251)

** Devletin ekonomiden elini çekmesi demagojisinin "medyatik" patronu Ertuğrul Özkök, Berlusconi'nin İtalyan Telekomu'nun "işini bitirmek" için yaptığı Türkiye gezisi üzerine şunları yazmaktadır:

"Bugün dünyada inanılmaz bir rekabet var. Ülkeler, aslanın ağızındaki pazarları kapmak için var güçleriyle mücadele ediyorlar.

Bu rekabet, sadece firmalara, firmaların sahiplerine ve yöneticilerine de bırakılmıyor.

Rekabet ve pazar kapma, ülkelerin **'topyekün savaşı'** olarak kabul ediliyor.

Bu çağ, artık pazarlama ve ekonomik savaş çağı." (Ertuğrul Özkök, İş takipçiliği kötü bir şey midir?, *Hürriyet*, 15 Mayıs 2003)

dir. Ona göre, köleye ücret ödenmediğinden, sendika vb. olgular sözkonusu olmadığından tercih edilir toplumsal düzendir. Zaten onların şirketleri lüks mallar üreteceği için, kölelerin ne tükettiği de önemli değildir.

Böylece işçiler ve köylüler, yani üretelerin hiç bir değere ve yere sahip olmadığı bir dünya hayali içinde yaşayıp giderler.

Yine de kapitalizmin aşırı-üretim bunalmaları kapıyı çalar. Mallar satılamaz olur. Tüm reklamlara, fiyat indirimlerine, özel kampanyalara, bonuslara rağmen satışlar “istenilen düzeyde” değildir. Kapitalizmin yasaları işlemeye başlar. Ölen ölür, kalanlar, ayakta kalabilenler (nasıl kalabildikleri önemli değildir) yollanna ve hayallerine devam ederler.

Onların tüm varoluşları ve hayallerinin tek kaynağı, ülkenin emperyalizme bağımlı bir ülke olmasıdır. İşbirlikçi burjuvazinin varlığı onların varoluşudur. Onların tek istediği, daha fazla işbirliğidir. Ne kadar çok emperyalist ülkenin şirketi ülkeye gelirse (doğrudan yatırım tercih sebebidir) kendilerinin değerinin o kadar çok artacağını sanırlar. Bu nedenle, işbirlikçilikte sınır tanımadıkları için, ülkenin bir bütün olarak emperyalist ülkelerin yönetimi altına girmesi kendilerinin en yüce amacıdır.

Ama emperyalist ülkelerin kendilerine neden ihtiyaç duyduklarını kolayca unuturlar. Herkesin bildiği gibi, emperyalistler için toprak tek başına birşey ifade etmez. Toprağı toprak yapan “üstündeki kan” değil, tüketim gücüne sahip olan nüfustur. Bu nüfusu istenildiği gibi sömürebilmek için işbirlikçilere ihtiyacı vardır. Bunu kendisi doğrudan yapabildiği koşullarda, işbirlikçilerin ölüm fermanı imzalanmış demektir. O andan itibaren, emperyalist ülkelerin ihtiyaç duyacağı tek işbirlikçi, sömürülen nüfusu denetim altında tutacak, ayaklanmalarını, isyan etmelerini engelleyecek polis ve ordu içinde görev yapan zor güçleridir. Gerisi bu zor gücünün hedefi olarak kalacaktır.

Onlar küçük-burjuva oldukları için, ülkenin “tersanelerine girilmesi”, “limanlarının işgal edilmesi”, yeraltı ve yerüstü tüm doğal kaynaklarına el konulması onları ilgilendirmemektedir. Tersanelerde gemi inşa edecek olan, limanlardan ticaret yapacak olan, doğal kaynaklarını çıkartarak sanayi kuracak olan onlar değildir. Onların “büyük” ufukları, limanlardaki antrepolarda depo

bekçiliği ve hamallığın sınırlarını aşamaz. Ama onların gözünde bunlar “iş”tir, “lojistik” şirket işleridir. Yaptıkları iş yabancı şirketlerin mal depolarının katipliği olsa da, onlar, kendilerini “siyah laptop”larıyla, “printer çıktılarıyla” giriş-çıkışları izleyen “işadamı” kabul ederler. “Ev-büro”da çalışarak ne denli “çağdaş” olduklarını düşlerken, büro masraflarından kapitalistlere ne kadar kâr ettirdiğine değil, kendisine ne kadar çıkar sağladığına bakar. Sonunda kapitalistin yanında çalışan sıradan bir ücretli memur olduğunu unuttur. Kendisine ödenen ücretin, bu ülkenin hâlâ ulusal-devlete sahip olmasından dolayı ödenmesinin ise, hiç bir önemi yoktur.

Onlar ulusal bağımsızlığa karşıdır. Bağımsız bir ülkenin kendilerine ücret ödeyemeyeceğini düşünürler. Eğitimin parasız olduğu ve alabildiğine yaygınlaştığı, tüm nüfusun eğitime sahip olduğu bir bağımsız ülkede kendilerinin her türlü ayrıcalıklarının kalkacağından emindirler. Öncelikle kendi kaynaklarıyla kalkınan, öncelikle kendi insanı için üretim yapan bir ülkenin yabancı sermayeye ihtiyacı olmayacağını bildiklerinden, kendi eğitimlerinin, yabancı dillerinin beş para etmeyeceğinden korkarlar. Herkesin kendisine bir “siyah laptop” alabildiği bir ülkeyi hayal etmek bile istemezler.

Onlar, kendi ülkesinin insanlarını köle olarak düşünürken, başka ülkeleri yağmalanacak yer olarak görürler. Orman yasası gereği, küçük balık olarak büyük balıkları yutamayacakları için, çevredeki küçük ülkelere ya da büyük balıkların artıklarına göz dikerler. Bu nedenle, barışçıl değil, savaş yanlısıdır. Kölelerden oluşan bir gladyatörler ordusu yeterlidir onlar için.

Elbette onların da “büyükleri” vardır. Bunlar, içinde yaşadıkları ülkeyi kaybettikleri takdirde hiçbir şeylerinin ve değerlerinin kalmayacağını bilirler. Bunlar, Ertuğrul Özkök gibilerinin *New-York Times* ya da *Washington Post*'un genel yayın yönetmeni olmak bir yana, kapıcısı bile olamayacağını iyi bilirler. Bu nedenle, onların tüm istediği, bu küçük-burjuvaları kullanarak, devleti ve toplumu kendi çıkarları doğrultusunda hareket edecek halde tutmaktır. Bunlar, “talih kuşunu kış, kış diyerek kaçırdık” diye üzülse de, egemeni oldukları ülkeyi ellerinden çıkarmak niyetinde değildirler. Ne üzücü ki, onlar da işbirlikçidirler ve kendi işverenlerinin gelecek planlarından kendilerini koruya-

çak hiçbir güce sahip değillerdir.

Geride kalan ise, sadece işçisiyle, köylüsüyle halktır.

Yüzyıllardır ezilmiş, baskı altında tutulmuş, geri bıraktılmış, “bayrak” için savaşlarda ölmüş, “toprak” için kan dökmüş, yine de her zaman ezilmiş halktır bu.

Sendika dediğinde işten atılmış, ekmek istediğinde dövülmüş, devlet memurları karşısında elpençe divan durmaya zorlanmış halktır bu.

Buğdayının fiyatının Şikago borsasında neden belirlendiğini bilmeyen, petrol fiyatları düşerken mazot fiyatlarının neden yükseldiğini anlayamayan, çekirdeksiz Sabancı karpuzundan Amerikan buğdayına kadar her türlü “yeni”liğe ayak uydurduğu halde ayakta kalamayan halktır bu.

Kürtlere karşı hiçbir kötü niyeti olmayan, ama “çocuk katilleri” diye Kürtlere karşı savaşa gidebilen, askere giderken halaylar çekilen onlardır.

Gün olmuş, kimileri “devlet düşmanlarına” karşı faşistlerle birlik olmuş, Amerikan 6. filosunu kible yapıp namaz kılmış, “allahsız komünistlere” karşı cihat ilan etmişlerdir. “Dini bütün müslümanlar” olarak “faizsiz bankacılar” zengin etmişler, din uğruna tarıkatları desteklemişlerdir.

Kimileri, “kemalist” olmakla övünmüşler, “kemalist” olarak devletini, milletini savunmuşlar, Atatürkçülük adına yapılan karşıdevrimci askeri darbeleri alkışlamış ve aynı askeri darbelerde işkencelere maruz kalmışlardır.

Onlar, içinde yaşadıkları tüm sessizliklerine rağmen, geleceğin tek umududurlar. Bu umudun somutlaşması ise, onların içinde yaşadıkları dünyanın bilincine vardıklarında ve devrimci öncülerini gördüklerinde ortaya çıkacaktır.

Bunun dışında kalan ise, demokrat ol-

duğunu düşünen küçük-burjuva aydınların küçük fısıltıları, iç çekmelerinden ibarettir.

“Önümüzdeki yıllarda öyle şeyler olacak ki, öyle kötü, öyle alçakça şeyler olacak ki bunlar, hep sese ihtiyacı olacak vicdanın ve insanlığın. Dahil olmayanlar, rıza göstermeyenler, insanlığın yükselme imkanı bulunduğu inananlar, haksızlıkla inatlaşanlar, yalanla uzlaşmayanlar hep ses çıkarmak zorunda kalacaklar. Şimdi gırtlığınız patlamış olabilir bağırımdan. Ama yine de fısıldamaya haliniz vardır herhalde, hiç değilse ona. Fısıldayın o zaman, hiç değilse. Çünkü dalgalar küçük bir çakıl taşıyla başlayabilir. Sabırlı ve inatçı küçük çakıl taşları denizi çalkayabilir.”* deniliyorsa, bilinmelidir ki, bu dalgalar halk hareketidir ve bu halk hareketi, küçük-burjuva duyarlılıkla bezenmiş sözlerle değil, küçük-burjuva ideolojisi tarafından çarpıtılmış gerçeğin bilince çıkarılmasıyla gerçekleşir.

Dün “solda şiddet kültürünü yoketmek gerekir”** diyen Can Dündar’dan gençleri anti-emperyalist mücadeleye çağıran Erol Manisalı’ya, Ece Temelkuran’dan “tüketici hakları” savunuculuğuyla kariyer yapan Meral Tamer’e kadar dünyanın ve Türkiye’nin “bugünkü halinden ve geleceğinden kaygı duyan” tüm demokrat küçük-burjuvaların bugün yapması gereken, dün yaptıklarının açık özleştirisini vermekten ibarettir. Gençliği “globalizme” yönlendirenler de, politize olanları ÖD Partisine yöneltmek pasifize olmalarını sağlayanlar da onlardır. Eğer onlar, bugün, biz böyle olmasını istememiştik diyorsalardı, ne yazdıklarını-çizdiklerini ortaya koyarak, ne istediklerini insanlara açıklamalıydılar. Bunu yapmadıkları sürece, önce Amerikan mandası olmaktan başka çare yoktur diyen ve sonra Kurtuluş Savaşına katılan Halide Edip Adıvar kadar bile olamayacaklardır.

* Ece Temelkuran, Baş Bitti mi?, *Milliyet*, 14 Mayıs 2003.

** Can Dündar, 2002 yılının Ocak ayında, Taner Akçam’ın ağzından şunları aktarıyordu: “Şimdi solun, klasik anti-Batı, anti-globalleşme, 3. dünyacı tutumunu terk edip yönünü Batı’ya çevirmesi ve eleştirerek globalizmin içinde yer alması gerekiyor. Türkiye’yi dünyaya ve Avrupa’ya ancak böyle bir sol taşıyabilir.”

Bir Amerikan Mandacısı: Halide Edip Adıvar

Mustafa Kemal Paşa Hazretleri'ne
Saygıdeğer Efendim,

Memleketin siyasî durumu en son kertesine geldi. Kendimize bir yön çizebilmek için, Türk milletinin zarını atıp olumlu bir durum alma zamanı ise geçmek üzere bulunuyor.

Dış durum İstanbul'da şöyle görünüyor :

Fransa, İtalya, İngiltere, Türkiye'nin mandaterlik meselesini Amerikan Senatosu'na resmen teklif etmiş olmakla birlikte, Senato'nun bu teklifi kabul etmemesi için bütün güçlerini kullanıyorlar. Taksimden pay kaçırmak elbette işlerine gelmiyor.

Suriye'de aradığını bulamayan Fransa, zararını Türkiye'den kapatmak istiyor. İtalya namuslu bir emperyalist olduğundan, savaşa ancak Anadolu'nun bölüşülmesinde pay almak için girdiğini açıktan açığa söylüyor. İngiltere'nin oyunu biraz daha incedir.

İngiltere, Türk'ün birliğini, çağdaşlaşmasını, gerçek bir bağımsızlık kazanmasını, gelecekte bile istemiyor. Yeni imkân ve görüşlerle; tamamen çağdaş ve kuvvetli bir Müslüman-Türk hükümeti başında hilâfet de olursa, İngiltere'nin elindeki müslüman esirleri için kötü bir örnek olur. İngiltere Türkiye'yi bütünü ile ele geçirebilse, kafasını kolunu koparıp, birkaç yılda sadık bir sömürge durumuna sokar. Buna, memleketimizde en başta ve özellikle dinî sınıflar çoktan taraftardır. Fakat bunu Fransa ile dövüşmeden yapabilmek mümkün olmayacağından taraftar olamaz. Fakat, Türkiye'yi bütün olarak korumak gereği duyulursa, yani bölüşmenin büyük askerî fedakârlıklarla yapılabileceğini anlarsa Lâtinleri sokmamak için Amerikan görüşünü tutar ve destekler. Nitekim İngiliz siyasetçileri arasında zaten bu görüşe eğilimli olanlar vardır. Morisson (Morison) gibi ünlü kimseler Amerika'nın Türkiye'de manda kurmasını istiyorlar.

Başka bir çözüm yolu da, Türkiye'yi Trakya'dan, İzmir'den, Adana'dan, belki de Trabzon'dan ve hele İstanbul'dan yoksun bıraktıktan sonra, eski Kapitülasyonları ve boğulmaya mahkûm iç sınırlarıyla başbaşa bırakmak.

Biz İstanbul'da, kendimiz için, bütün eski ve yeni Türkiye sınırlarını içine al-

* Bu görüşü savunanlar, ABD Başkanı Wilson'un ünlü 14 ilkesinden 12.'sinin Türklerin çoğunlukta bulunduğu topraklarda bağımsız bir Türk devletinin kurulmasına uygun olduğunu savunarak "Türk-Wilson Cemiyeti" kurdular. Bu demek, 5 Aralık 1918 tarihinde, Halide Edip Adıvar, Yunus Nadi Abaloğlu, Ahmet Emin Yalman gibi kişilerin imzalarıyla ABD Başkanı Wilson'a Amerikan mandası istemiyle başvurdu. Mektupta, azınlıkların haklarının güvence altında olacağı, önemli bakanlıklara birer Amerikalı Baş Müsteşar atanacağı, yine Amerikalı Baş Müsteşar Başkanlığı'nda toplanacak bu Müsteşarlar Kurulu'nun ülkeyi geliştirecek reformları saptayıp, uygulamaya koyacağı, reformların yürütülmesi hakkında milletçe güvence verileceği, polis ve jandarmanın bir Amerikalı genel müfettişe bağlanacağı belirtiliyordu.

mak üzere geçici bir Amerikan mandasını ehven-i şer olarak görüyoruz. Dayandığımız noktalar şunlardır :

1- Aramızda, hangi şartlar altında olursa olsun, Hıristiyan azınlıklar kalacaktır. Bunlar hem Osmanlı vatandaşı olma haklarından yararlanacaklar hem de dışarıda bir Avrupa devletine dayanarak karışıklık çıkaracaklar, sürekli olarak müdahaleye yol açacaklar ve zaten göstermelikten ibaret olan bağımsızlığımızdan azınlıklar adına her yıl bir parça daha kaybedeceğiz.

Güçlü bir hükümet ve çağdaş bir idare kurulabilmesi için, patrikhanenin siyasi imtiyazla, azınlıkların kuvvetli devletler vasıtasıyla yaptıkları sürekli tehditler ortadan kalkmalıdır. Küçük ve zayıf bir Türkiye bunu başaramayacaktır.

2 - Birbirini yok eden, çıkar sağlama, hırsızlık, macera ve şöhet için yaşayanların hırsını doyuran bu hükümet anlayışı yerine, milletin refah ve kalkınmasını sağlayabilecek, halkı ve köyleri, sağlığı ve zihniyeti ile çağdaş bir halk durumuna getirebilecek bir hükümet anlayış ve uygulamasına ihtiyacımız var. Bunun için gerekli olan paraya uzmanlığa ve kudrete sahip değiliz. Siyasi dış borçlar, siyasi esareti artırıyor. Taraf tutma, cahillik ve çok konuşmaktan başka olumlu bir sonuç veren yeni bir hayat yaratamıyoruz.

Bugünkü hükümet, adamlarını takdir etmese bile, halkı ve halk hükümeti kurulmasını yararlı gören Filipin gibi vahşi bir memleketi, bugün kendi kendini idareye muktedir çağdaş bir makine haline koyan Amerika, bu konuda çok işimize geliyor. On beş yirmi yıl sıkıntı çektikten sonra yeni bir Türkiye'yi, her ferdi öğrenimi ve zihniyetiyle gerçek bağımsızlığı kafasında ve cebinde taşıyan bir Türkiye'yi, ancak yeni dünyanın kabiliyeti yaratabilir.

3 - Yabancı devletlerin Türkiye üzerindeki rekabetlerini ve kuvvetlerini memleketimizden uzaklaştırabilecek bir yardıma ihtiyacımız var. Bunu ancak Avrupa dışında ve Avrupa'dan daha güçlü bir elde bulabiliriz.

4 - Bugünkü oldu bitteleri ortadan kaldırmak ve davamızı sür'atle dünyaya karşı savunabilmek için, gerekli güce sahip bir devletin yardımını istemek lâzımdır. Yayılma siyaseti güden Avrupa'nın başvurduğu binbir yol ve alçakça siyasetine karşı böyle bir vekil olarak Amerika'yı kendimize kazanarak ortaya atabilirsek, Doğu Meselesi'ni de Türk Meselesi'ni de gelecek için kendimiz çözümlenmiş olacağız.

Bu sebeplerden dolayı, bir an önce istememiz gereken Amerikan mandası da, elbette sakıncasız değildir. Haysiyetimizden epeyce fedakârlık etmek mecburiyetinde bulunuyoruz. Yalnız, bazılarının düşündüğü gibi, Amerika'nın resmî sıfatında dini eğilim ve taraf tutma yoktur. Hıristiyanlara para verecek misyoner kadın Amerika'sı, Amerika'nın yönetim mekanizmasında bir yer tutmaz. Amerika'nın yönetim mekanizması dinsiz ve milliyetsizdir. O, türlü cins ve mezhepten insanları çok uyumlu ve kaynaşmış olarak bir arada tutmanın yolunu biliyor.

Amerika, Doğu'da mandaterlik yapmak Avrupa'da başına dert açmak niyetinde değildir. Fakat onların onur meselesi yaptıkları şey, yöntemleri ve idealleri ile Avrupa'dan daha üstün bir millet olmak iddiasıdır. Bir millet içtenlikle Amerikan milletine başvurursa, Avrupa'ya, girdikleri memleket ve milletin yararına nasıl bir idare kurduklarını göstermek isterler.

Amerikan resmî mahfillerinin önemli şahsiyetleri arasında epey lehimize bir hava oluştu. İstanbul'a Ermeni dostu olarak gelen birçok hatun sayılı Amerikalı, Türk dostu ve Türk propagandacısı olarak döndüler.

Bu akımı temsil eden resmî ve gayri resmî Amerikan görüşünün altında yatan gizli düşünce şudur: Türkiye'yi parçalamamak, eski sınırları içinde bir bütün halinde olduğu gibi korumak şartıyla genel ve tek bir mandaya bağlamak. Suriye, Amerikan Komisyonu orada iken, genel bir kongre toplayarak Amerika'ya istemiştir. Suriye'nin bu isteği Amerika'da çok iyi karşılanmıştır.

Amerika, bizim topraklarımız üzerinde Ermenistan kurmaya niyetli görünmüyor. Eğer mandayı alırlarsa, bütün milletleri eşit şartlar altında bir memleket evladı olarak kabul edip alacaklarını önemli çevrelerden haber aldım.

Ne var ki, Avrupa, mutlaka bir Ermenistan meselesi ortaya çıkarmak -özellikle İngiltere- Ermenilere tavizler vermek istiyor. Amerikan kamuoyunda zulüm görmüş Ermeniler adına bir oyun oynamaya çalışıyor. Avrupa korkusu bizim fikir adamlarını düşündürüyor. Reşat Hikmet Bey gibi, Câmi Bey gibi, hattâ millî birliğe şekil

veren diplomatlarımızın, Ermeni meselesi için bir çözüm yolu tavsiyeleri var. Resmen size yazılıyor.

Çok tehlikeli anlar geçiriyoruz. Anadolu'daki mücadeleyi dikkat ve sevgiyle izleyen bir Amerika var. Hükümet ve İngilizler, bunun Hıristiyanları öldürmek, İttihatçılar getirmek için yapılan bir hareket olduğu düşüncesini Amerika'ya elbirliği ile benimsetmeye çalışıyorlar.

Her an bu Millî Mücadele'yi durdurmak için kuvvet gönderilmesi tasarlanıyor; bunun için İngilizleri kandırmaya çalışıyorlar. Millî Mücadele sür'atle ve olumlu isteklerle kendini ortaya koyarsa ve Hıristiyan düşmanlığı gibi bir rengi de olmazsa Amerika'da hemen destek bulacağını yine çok önemli çevreler garanti ediyorlar.

Sivas Kongresi toplanıncaya kadar, Amerikan komisyonunu alıkoymaya çalışıyoruz. Hattâ, kongreye Amerikalı bir gazeteci göndermeyi de belki başarabileceğiz.

İşte bütün bunlar karşısında, dâvâımızda bize yardımcı olabilmesi için, bu fırsat dakikalarını kaybetmeden, bölüşülme ve çözülme korkusu karşısında, kendimizi Amerika'ya başvurmaya mecbur görüyoruz Vasıf Bey kardeşimizle bu hususta birleştiğimiz noktaları kendisi de ayrıca yazacaktır.

Türkiye'yi azim ve irade sahibi geniş görüşlü bir iki kişi belki kurtarabilir. Macera ve boğuşma devri artık geçmiştir. Gelecek için kalkınma ve birlik savaşı açmaya mecburuz. Sınırlarında bu kadar çok evladı ölen zavallı memleketimizin düşünce ve medeniyet savaşında kaç tane şehidi var. Biz Türkiye'nin hayırlı evlâtlarından, yarının kurucuları olmalarını istiyoruz. Sizin, Rauf Bey kardeşimizle birlikte, temelleri bile çöken zavallı memleketimiz için uzakları görerek düşünüp çalışmanızı bekliyoruz.

Saygılarımı gönderir, başınıza dua ederim. Millî dâvâda canıyla başıyla çalışanlar arasında, sade bir Türk askerinin alçak gönüllülüğü ile, sizinle birlikte olduğumu ifade ederim.

10.8.1919
Halide Edip

İstanbul'da hanımlar, beyler, paşalar,
tül perdeler, kravatlar, apoletler, şişeler,
çıtı pıtı dilleri ve pamuk gibi elleri
ve biçare telgraf telleri
devretmek için Amerika'ya Anadolu'yu
şöyle diyorlardı Erzurum'dakilere :

"Bizi bir başımıza bıraksalar,
tarafgirlik, cehalet
ve çok konuşmaktan başka müspet
bir hayat kuramayız.

İşte bu yüzden Amerika çok işimize geliyor.
Filipin gibi vahşi bir memleketi adam etti Amerika.
Ne olacak,
Biz de on beş, yirmi sene zahmet çekeriz,
sonra Yeni Dünya'nın sayesinde
İstiklâli kafasında ve cebinde taşıyan
bir Türkiye vücuda geliverir.
Amerika, içine girdiği memleket ve millet hayrına
nasıl bir idare kurduğunu
Avrupa'ya göstermek ister.

Hem artık işi uzatmağa gelmez.
Çok tehlikeli anlar yaşıyoruz.
Sergüzeşt ve cidâl devri geçmiştir :
Türkiye'yi, geniş kafalı birkaç kişi belki kurtarabilir."

4 Eylül 919'da toplandı Sivas Kongresi,
ve 8 Eylülde
Kongrede bu sefer
yine ortaya çıktı Amerikan mandası.
Ak koyunla kara koyunun
geçitte belli olduğu günlerdi o günler.
Ve İstanbul'dan gelen bazı zevat,
sapsarı yılgınlıklarıyla beraber
ve ihanetleriyle birlikte
bir de Amerikan gazeteci getirmiştiler.
Ve Erzurumlulardan ve Sivaslılardan ve Türk milletinden çok
işbu Mister Bravn'a güveniyorlardı.

Bu zevata :
"İstiklâlimizi kaybetmek istemiyoruz efendiler!"
denildi.

Fakat ayak diredi efendiler:
"Mandanın, istiklâli ihlâl etmeyeceği muhakkak iken,"
dediler,
"Herhalde bir müzâherete muhtacız diyorum ben,"
dediler,
"Hem zaten,"
dediler,
"birbirine mani şeyler değildir
istiklâl ile manda.
Ve esasen,"
dediler,
"müstakil kalamayız böyle bir zamanda.
Memleket harap,
toprak çorak,
borcumuz 500 milyon,
vâridat ise 15 milyon ancak.
Ve Allah muhafaza buyursun
İzmir kalsa Yunanistan'da
ve harbetsek,
düşmanımız vapurla asker getirir.
Biz Erzurum'dan hangi şimendiferle nakliyat yapabiliriz?
Mandayı kabul etmeliyiz, hemen,"
dediler.

"Onlar dretnot yapıyor,
biz yelkenli bir gemi yapamıyoruz.
Hem, İstanbul'daki Amerikan dostlarımız :
Mandamız korkunç değildir,
diyorlar,
Cemiyeti Akvam nizamnamesine dahildir,
diyorlar."

Ve böylece, bin dereden su getirdi İstanbul'dan gelen zevat.
Sivas, mandayı kabul etmedi fakat,
"Hey gidi deli gönlüm,"
dedi,
"Akıllı, umutlu, sabırlı deli gönlüm,
ya İSTİKLAL, ya ölüm!"
dedi.

Kitap ve Katalog isteme adresi:
Postfach 1414
55504 Bad Kreuznach
Deutschland

İnternet Adresi:
www.kurtuluscephesi.com
www.kurtuluscephesi.org
www.kurtuluscephesi.net

E-Mail Adresi:
erisyay@kurtuluscephesi.com
erisyay@kurtuluscephesi.org

- MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM II-III**
THKP-C/HDÖ : **TÜRKİYE DEVRİMİNİN ACIL SORUNLARI-I**
İLKER AKMAN : **MEVCUT DURUM VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
THKP-C/HDÖ : **OLİGARŞİ NEDİR?**
THKP-C/HDÖ : **MARKSİZM-LENİNİZM BİR DOGMA DEĞİL,
EYLEM KILAVUZUDUR-III**
THKP-C/HDÖ : **THKP-C/HDÖ VE 15 YIL**
THKP-C/HDÖ : **POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİ
VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
THKP-C/HDÖ : **GRAMSCI ÜZERİNE**
THKP-C/HDÖ : **REVİZYONİZMİN REVİZYONU**
THKP-C/HDÖ : **ULUSAL SORUN ÜZERİNE**
THKP-C/HDÖ : **“BDS” : BİR PRAGMATİK SAPMA**
THKP-C/HDÖ : **“YENİ” OPORTÜNİZM ÜZERİNE**
THKP-C/HDÖ : **ZAFER BİZİM OLACAKTIR! [Ankara Davası Savunması]**
THKP-C/HDÖ : **DEVİRİM PROGRAMLARI**
THKP-C/HDÖ : **RUS DEVRİMİNDEN ÇIKAN DERSLER**
THKP-C/HDÖ : **ESKİ BİR GERİLLANIN “EMEK”İ**
THKP-C/HDÖ : **PASS VE “YENİ ÇÖZÜM”ÜN FIRSATÇILIĞI**

KURTULUŞ CEPHESİ SEÇME YAZILAR-I
KURTULUŞ CEPHESİ SEÇME YAZILAR-II
DEVİRİMCİ MARŞLAR VE EZGİLER
DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM [Kurtuluş Cephesi dergisinden]

